

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

25 ΙΟΥΛΙΟΥ 1928

ΔΡΙΘ 29—30

ΝΟΜΟΣ 3615

*Περὶ ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως τῶν ἐν ταῖς Ναῖς Χώραις τῆς Ἑλλάδος Μητροπόλεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. **

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 75 τοῦ Συντάγματος, ἐκδίδομεν τὸν ἐπόμενον νόμον, ψηφισθέντα ὑπὸ τῆς Βουλῆς.

Ἄρθρον 1.

* Ἀπασαί αἱ ἐν ταῖς Νεαῖς Χωραῖς τῆς Ἑλλάδος Μητροπόλεις τοῦ Ἀγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἀναγνωρίζουσιν ὡς διοικητικὴν αὐτῶν ἀρχὴν τὴν ἐν Ἀθήναις Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ὀρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἰς ἣν ἀνατίθεται ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἡ διοίκησις αὐτῶν, τηρουμένων τῶν ἐπ' αὐτῶν κανονικῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ.

Ἄρθρον 2.

Οἱ Μητροπολίται τῶν Νέων Χωρῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐξομοιούμενοι κατὰ πάντα πρὸς τοὺς Μητροπολίτας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπεκτεινόμενου γενικῶς καὶ ἐπ' αὐτῶν τοῦ Καταστατικοῦ νόμου:

α') Μετέχουσι τῆς ἐν Ἀθήναις Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας παρεδρεύοντες κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης.

β') Μετέχουσι τῆς ἐν Ἀθήναις Ἱεραῖς Συνόδου ἥτις οὕτω συγκροτεῖται ἐξ ἑννέα μελῶν ἰσοψηφίων, ὧν πέντε μὲν ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἀρχιερέων τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῶν ἐχόντων ἐπισκοπὰς καὶ τέσσαρες ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Νέων Χωρῶν, τῶν ἐχόντων Μητροπόλεις. Τῶν ἑννέα τούτων μελῶν εἰς εἰς πρόεδρος καὶ ὀκτώ συνέδροι. Καὶ Πρόεδρος μὲν εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, οἱ δὲ συνέδροι καλοῦνται ἀλληλοδιαδόχως παρὰ τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὴν ταξινόμησιν τῶν πρεσβεῖων τῆς Ἀρ-

* Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, τευχ. Α' ἀριθμ. 123, 12 Ἰουλίου 1928

χιερωσύνης, διατηρουμένης ἐνὶ ἐκάστῳ ἐν ταῖς συνεδρίαις καὶ τῆς τάξεως τοῦ ἰδίου βαθμοῦ.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ ἂν ὅτι παρόντες πέντε συνέδροι, αἱ δὲ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειονοψηφίαν. Ὄταν ὅμως ἡ Διαρκὴς Σύνοδος λαμβάνῃ ἀποφάσεις ὡς δικαστήριον ἀπαιτεῖται νὰ παρίστανται ὅλα τὰ μέλη τῆς Συνόδου.

Ἡ Συνοδικὴ περίοδος ἀρχεῖται τὴν 1ην Ὀκτωβρίου ἐκάστου ἔτους.

γ') Δύο τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Νέων Χωρῶν, τῶν παρεδρευόντων ἐν τῇ Διαρκεῖ Συνόδῳ παρεδρεύουσι καὶ ἐν τῷ διοικητικῷ συμβουλίῳ τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνοδικῆς αὐτῶν παρεδρείας, ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τῆς Ἱεραῖς Συνόδου, δύο δὲ ἕτεροι ἐκ τῶν αὐτῶν Μητροπολιτῶν, ὧν ὁ εἰς ἀναπληρωματικός, ἐν τῷ Ἐποπικῷ Συμβουλίῳ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαιδεύσεως.

δ') Δικάζονται καθ' ὅν τρόπον καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ε') Ἐκλέγονται καθ' ὅν τρόπον καὶ οἱ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀρχιερεῖς ἐκ καταλόγου ἐκλεξίμων, ἀπαγορευομένης τῆς ἀπὸ Μητροπόλεως εἰς Μητρόπολιν μεταθέσεως. Μόνον ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ πλήρωσις χηρεύσεως τινὸς μονίμου Μητροπόλεως τῶν Νέων Χωρῶν διενεργεῖται ἀπόφασις τῆς Συνόδου δι' ἀποκαταστάσεως ἐκ τῶν ἐν Ἑλλάδι προσφύγων Ἀρχιερέων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἢ διὰ μεταθέσεως Ἀρχιερέως κα ἐχόντος προσωρινὴν Μητροπολιτικὴν ἔδραν, ἢ ἐκ τῶν ἤδη ὑπαρχόντων βοηθῶν Ἐπισκόπων, καταργουμένου τοῦ θεσμοῦ τῶν βοηθῶν ἐπισκόπων αἱ ἐν τῇ προαγωγῇ αὐτῶν. Μέχρι τῆς προαγωγῆς αἱ ἀποδοχαὶ αὐτῶν καταβάλλονται παρὰ τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλ. Ταμείου κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 35 ἐδάφ. 1 τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 31 Δεκεμβρίου 1923. Αἱ προσωριναὶ Μητροπόλεις αἱ συσταθεῖσαι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 4427 Διεκπ 2661 καὶ ἡμερομηνίαν 6 Νοεμβρίου 1924 Πατριαρχικῆς ἐγκυκλίου χηρεύουσαι συγχωνεύονται πρὸ τὰς ἐξ ὧν ἀπεσπάσθησαν μονίμου.

Άρθρον 3.

Ἐπεκτείνεται ὁ «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» νόμος τῆς 17 Νοεμβρίου 1923 καὶ εἰς τὰς Νέας Χώρας. Ὁ νόμος οὗτος τίθεται εἰς ἐφαρμογὴν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει διὰ Διαταγμάτων βαθμηδὸν ἐκδιδομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἐργασιαστικῶν, ἰδιαίτερος δι' ἐκάστην Μητροπολιτικὴν περιφέρειαν.

Άρθρον 4.

Ὁ παρῶν νόμος δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν διὰ τὸ ἐν Κρήτῃ ἰσχύον ἐκκλησιαστικὸν καθεστῶς.

Ὁ παρῶν νόμος ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' ἡμῶν σήμερον ἐκδοθεὶς, δημοσιευθῆτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθῆτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰουλίου 1928.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

Ὁ ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ Ἐργασιαστικῶν Ὑπουργός

Κ. Γόντικας

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰουλίου 1928.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργός

Π. Πετρίδης

ΕΚΘΕΣΙΣ

τῆς Κοινοβουλευτικῆς ἐπὶ τῆς Παιδείας Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ σχεδίου νόμου «περὶ ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως τῶν ἐν ταῖς Νέαις Χώραις τῆς Ἑλλάδος Μητροπόλεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου».

Πρὸς τὴν Βουλὴν

Ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῶν ἀπελευθερωτικῶν τοῦ 1912 καὶ 1913 πολεμῶν ἐτέθη ἄμεσως ἐπὶ ταπτητος το ζητήμα τῆς διακυβερνήσεως τῶν Μητροπόλεων τῶν Νέων Χωρῶν. Ὡς πρώτη σκεψὶς ἐπυτανευσε τότε ἡ χειραφέτησις αὐτῶν καὶ ἡ προσαρτησις τῶν εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ δὲ ἄλλως τε ἡ λύσις αὕτη ἡ κρατοισα-κανονικὴ ἀρχὴ ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἀνέκλυθεν, ὅπως διετυπώθη ὑπὸ τοῦ ἐξ' κανόνος τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ἐπανελήφθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κανόνος τῆς Πενθέτης Συνόδου. Ὅσακις δηλαδὴ ἐν τινι χωρῇ ἐπῆρχετο πολιτικὴ μεταβολὴ ἐπηρεάζουσα καὶ ὑπερ-σκευτικὴ διαρρυθμισὶς συμφωνοῦσα «τοῖς πολιτικοῖς καὶ δημοσιοῖς τύποις». Ἡ ἀρχὴ αὕτη εἰρημῆθη καὶ κατὰ τὴν δια-πατριαρχικῶν καὶ συνοικίων ἰσχυρῶν ἀνακήρυξιν τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν τῶν χωρῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἀπελευθερωθεῖσαι ἀπὸ τοῦ τουρκικοῦ Κράτους ἀπε-έλεσαν ἴδια Κράτη ἢ οἱ τῆς Ἑλλάδος τῷ 1850, τῆς Σερβίας τῷ 1879, τῆς Ρουμανίας τῷ 1882. Ἡ κανονικὴ αὕτη ἀρχὴ ἐφηρμοσθη ὡς ἡ ἐξελόμενον καὶ κατὰ τὴν προσαρτησιν τῆς Ἑπτανήσου εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν ἀπελευθερωσιν τῆς Θεσσαλίας καὶ μικροῦ μέρους τῆς Ἠπείρου, ὅτε ἐπηρεάζουσα καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ αὐτῶν προσαρτησις δια-πατριαρχικῶν

καὶ συνοδικῶν πράξεων. Τοῦτ' αὐτὸ συνέβη καὶ διὰ τὰς ὀρθοδόξους Μητροπόλεις τῆς Πολωνίας (1924), τῆς Βεσσαραβίας, τῆς Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης. Καὶ ἦτο ἐλόμενον, ὅτι ἡ αὕτη οὐδὲς ἔπρεπε νὰ ἀκολουθηθῆ καὶ διὰ τὰς Μητροπόλεις τῶν Νέων Χωρῶν. Δυστυχῶς τὰ ἐπικολουθήσαντα γνωστὰ γεγονότα τῆς τελευταίας δωδεκαετίας, οἱ συνεχεῖς ἐσωτερικοὶ καὶ ἐξωτερικοὶ ἀγῶνες ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν τῶν ἐκαστοτε Κυβερνήσεων εἰς ἄλλα ζητήματα καὶ ἀπέβλεπον τὴν λύσιν τοῦ ζωτικωτάτου τουτου διὰ τὰς Νέας χωρῶν Χώρας ζητήματος.

Τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν ἐπηρεάζουσα ἡ ἐκρίζωσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦ Πόντου, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης καὶ ἡ ἀπογύμνωσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Τὸ ζήτημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως τῶν Νέων Χωρῶν προσλαμβάνει οὕτω νέαν μορφήν ἄρῳνη μετεβλήθησαν αἱ βάσεις ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἐστηρίζετο μια χειραφέτησις τῶν Μητροπόλεων τῶν Νέων Χωρῶν ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Πρόσφατοι εἶνε εἰς τὴν μνήμην ὄλων οἱ ἀγῶνες τῆς Ἑλληνικῆς ἐν Λωζάνῃ Ἀντιπροσωπείας πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν τουρκικῶν ἀξιώσεων περὶ «ἀπομακρύνσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μεθ' ὄλων τῶν ὀργάνων καὶ θεσμοθετη-ένων σωμάτων του», οἱ ὁποῖοι ἐστεφθησαν, κατόπιν ὑπερανθρώπων προσπαθειῶν, ὑπὸ ἐπιτυχίας. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐσώθη, ἀλλ' ἄμεσως ἐπανήλθεν ἐπὶ τάπητος τὸ ζήτημα τῆς διοικήσεως τῶν Μητροπόλεων τῶν Νέων Χωρῶν.

Ἐγένοντο ἐπανειλημμέναι ἀποπειραὶ καθορισμοῦ τρόπου καὶ συστήματος διοικήσεως αὐτῶν, προϋτάθησαν δὲ διαφοροὶ λύσεις. Δυστυχῶς ὅμως αἱ Μητροπόλεις ἐξηκολουθήσαν μένουσαι ἄνευ Κεντρικοῦ, καὶ ἄνευ διοικήσεως αἱ δυσχερεῖαι αὐτῶν ἠῤῥξαν. Ἐπὶ πλέον αἱ χειροτονίαι Ἀρχιερέων ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐξηκολουθῶν εἰς βίαιον τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Γαμείου. Οὐχὶ οὐδὲ ὀλίγα προσορροβαὶ ἐγεννῶντο συχνὰ καὶ ἐκ χειροτονιῶν ἱερέων ὑπὸ ἀρχιερέων τῶν Νέων Χωρῶν.

Αἱ κερῶ εἰσι τῶν λύσεων τῶν ἀφορῶσων τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν τῶν Νέων Χωρῶν εἶναι αἱ ἐξῆς:

Α'. Χειραφέτησις καὶ προσάρτησις τῶν Μητροπόλεων τῶν Ν. Χωρῶν εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐγενετο οὐα τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑπτανήσου, τῆς Θεσσαλίας, συμμετεχόντων τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Ν. Χωρῶν τόσον εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον Ἀθηνῶν, ὅσον καὶ εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Γαμείου.

Β'. Γήρησις τοῦ νῦν Ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος τοῦ κροτιούτος ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις τῶν Ν. Χωρῶν, καθ' ὅ αὐταὶ διοικουνται ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἄνευ συμμετοχῆς τῆς Ἱεραρχίας τῶν Ν. Χωρῶν, ὑπὸ Ἀρχιερέων οἱ ὁποῖοι κατὰ συγγνωμίαν εὐεθέθησαν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ σὺγκροῖσθῶν ἐκεῖ τὴν Ἱεράν Συνόδον Ἑλλάδος καὶ τῶν Νέων Χωρῶν.

Γ'. Διαίρεσις τῶν ἐπαρχιῶν εἰς ὅ θέματα Θράκης, Μακεδονίας, Ἠπείρου, Νησῶν Αἰγαίου καὶ Κρήτης μετ' ἑξουσίας τακτικᾶς ἐχούσας πάσας τὰς ἐξουσίας

καὶ τὰς εὐθύναις τὰς ὁποίας οἱ Ἱ. Κανόνες καθορίζουσιν. Αὐταὶ ἐκλεγούσι καὶ διορίζουσι τοὺς Ἀρχιερεῖς τοῦ νέματος, τῆς μὲν ἐκλογῆς αὐτῶν ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου, τῆς δὲ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐκκαλουμένης εἰς τὸ Πατριαρχεῖον. Συστήματα κατ' ἐξίτην ἀποκεντρωτικὸν τὸ ὁποῖον ἐνδεχομένης ὑπὸ διαφορετικᾶς συνθήκας θὰ ἦτο τὸ ἐπωφελέστερον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ μᾶλλον σύμφωνον πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας.

Δ'. Ἰδρυσις διαρκεῦς Συνόδου ἐν Θεσσαλονίκῃ, εἰς ἣν θὰ μετεβιβάζετο ἐπιτροπικῶς ἢ ἐπὶ τῶν Νέων Χωρῶν Πατριαρχικῆ ἔξουσία, ἰδρυσις Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου τῶν Ν. Χωρῶν, βιθμιαία κατάργησις τῶν κροθιῶν ὑπεραριθμῶν Μητροπόλεων καὶ καθιέρωσις τῆς συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας κατ' ἔτος μὲ εὐνοιατικὴν δικαιοδοσίαν διοικητικὴν καὶ δικαστικὴν. Εἶναι σύστημα τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον θὰ ἐδημιουργεῖ δευτέραν ἐν τῷ Κράτει Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ ἀντίκειται εἰς τὴν προσπάθειαν πρὸς ἀφομοίωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἑλλάδος. Ἀτεκρούσθη ἐντόνος ἰδίᾳ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διότι θὰ ἐδημιουργεῖ, τώρα ἐφαρμοζόμενον, ὅπως καὶ ἡ κατὰ θέματα διοικήσεις, λίαν ἐπικίνδυνον ἀνταγωνισμὸν μεταξὺ τῶν δύο ἐν τῷ Κράτει Ἐκκλησιῶν.

Υπερ ὅλων τῶν προεκτεθειῶν λύσεων συντρέχουσιν ὁμολογουμένως λόγοι ἰσχυροὶ καὶ ἀπὸ κανονικῆς καὶ ἀπὸ διοικητικῆς ἀπόψεως. Δυστυχῶς ὁμως οὐδεμία τῶν ἀποφῶν τούτων λύει τὸ ζήτημά μας.

καὶ Ε'. Ἡ πλήρης διοικητικὴ ἀφομοίωσις τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ν. Χωρῶν πρὸς τὴν τῆς Π. Ἑλλάδος διὰ τῆς συμμετοχῆς τόσον εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῶν Ἀθηνῶν ὅσον καὶ εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Γεν. Ἐκκλησι. Ταμείου τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Ν. Χωρῶν, διατηρουμένης ὁμοῦ τῆς ψιλῆς δικαιοδοσίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐπὶ τῶν Ἀρχιερέων τῶν Ν. Χωρῶν καὶ ἐκδηλουμένης εἰς ὠρισμένα σημεῖα ἐφ' ὅσον περὶ μεταφορᾶς τῆς ἔδρας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως οὕτε σκέψις εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ, διότι ὁ θεσμὸς αὐτοῦ, ἐδρευόντος ἐξ ἀρχῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀπορρέει ἐκ τριῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῆς Β' (κανὼν β'), τῆς Δ' (κανὼν κη') καὶ τῆς Πενθέκτης (κανὼν λθ'), εἶναι δὲ ἀσύμφορος καὶ ταπεινωτικὴ διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ ἐπιβάλλεται ὄχι μόνον ἡ διατήρησις αὐτῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνίσχυσις αὐτῆς καὶ δι' ἄλλων μὲν μέσων, ἰδίᾳ δὲ διὰ τῆς μὴ ἀποσπάσεως. ἀπ' αὐτοῦ τῶν ἐπαρχιῶν τῶν Νέων Χωρῶν, ὁπότε ἀπογυμνοῦται τελείως ὁ Οἰκουμενικὸς Θεσμός καὶ ἀρχιερέων καὶ πληθυσμῶν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ θεσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἶναι ἀξιοθρήνητος σήμερον, ἀλλὰ τὸ κῦρος αὐτοῦ, κῦρος πανορθόδοξον, ἀμα καὶ παγκοσμιανικόν, δὲν ἔπαισεν ὑφίσταμενον ἐν τῇ συνειδήσει σύμπαντος τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου. Αἱ ἐν Ἑλλάδι Μητροπόλεις αὐτοῦ ἀποτελοῦν ἔρεισμα τοῦ Πατριαρχείου. Ὁ ἐλάχιστος ἐν Κωνσταντινουπόλει ὀρθόδοξος κόσμος δὲν ἐπαρκεῖ νὰ στηρίξῃ τὴν ζωὴν καὶ τὸ

γόητρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θεσμοῦ, ἀναγκαίως θὰ καταπέσῃ διὰ τῆς χειραφετήσεως τῶν Μητροπόλεων τῶν Νέων Χωρῶν ἢ ἱστορικῆ αἰγλή καὶ ἡ λαμπρότης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἐλλίξομεν ὅλοι νὰ ἐπιδιώξωμεν τὴν βελτίωσιν τῶν μετὰ τῆς Τουρκίας σχέσεων ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἐξαρτηθῇ ἀσφαλῶς καὶ ἡ τόνωσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Τὴν τελευταίαν λύσιν ἔρριψεν εἰς τὸ μέσον κληρικὸς, περὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν ἐντριβέστατος, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος. διεπίψωσε δὲ ταύτην τὸ νομοσχέδιον τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, τὸ ὁποῖον τίθεται ἤδη ὑπὸ τὴν ψῆφον ὑμῶν. Εἶναι σταθερὰ καὶ ἀμετάρρεπτος ἡ ἀπόφασις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ πάντων ἀνεξαρτέτως τῶν ἐχόντων γνώμην ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου νὰ διατηρηθῇ ἔστω καὶ σκιώδης ἡ πνευματικὴ δικαιοδοσία τοῦ Πατριαρχείου ἐπὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Μητροπόλεων αὐτοῦ καὶ Ἐπισκοπῶν. Καὶ διὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ εὐρεθῇ σύστημα συμβιβάζον τὰ πράγματα χωρὶς νὰ διακοπῶσιν ἐντελῶς οἱ πνευματικοὶ δεσμοὶ τῶν Ἀρχιερέων τῶν Ν. Χωρῶν μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλ' αἱ μὲν Μητροπόλεις χωρὶς νὰ ἀποσπαθῶσιν ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην θὰ διοικῶνται κανονικῶς, θὰ τεθῇ δὲ τέρμα εἰς τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀπερίγραπτον ἀνωμαλίαν, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ θεραπεύσῃ μήτε ἡ ἰδρυσις ἰδίᾳ Συνόδου ἐν Θεσσαλονίκῃ, μήτε ἡ διοίκησις κατὰ θέματα, ἐφ' ὅσον μάλιστα διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην κατὰ θέματα διοίκησιν παρουσιάζονται σήμερον συνταγματικὰ κωλύματα ἀνυπερέβλητα. Αὐτὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀναγνωρίζει ὅτι δὲν δύναται νὰ κυβερνᾷ ἀμέσως Μητροπόλεις ἀνηκούσας εἰς ξένον κράτος. Μήπως ἐν τῇ πραγματικότητι δὲν ὑφίσταται ἤδη διοικητικὴ ἀφομοίωσις ἐν μέρει τῶν Μητροπόλεων τῶν Νέων Χωρῶν πρὸς τὰς τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος; (Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον, Διοικήσις Μονῶν Νέας Ἑλλάδος, Ἐποπτικὸν Συμβούλιον Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσεως, Συμμετοχὴ Μητροπολιτῶν Νέων Χωρῶν εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Γεν. Ἐκκλησι. Ταμείου);

Παραθέτομεν ἐνταῦθα τὴν γνώμην τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου, τινύζοντος μετὰ πάσης δυνατῆς σαφηνείας τὰ τοῦ ζητήματος τούτου :

«Κατὰ τὸ σχέδιον τοῦτο, χωρὶς νὰ διακόψωσιν ἐντελῶς τοὺς πνευματικοὺς δεσμοὺς τῶν μετὰ τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου αἱ Μητροπόλεις τῶν λεγομένων Ν. Ἑλληνικῶν Χωρῶν, ἦτοι Μακεδονίας, Θράκης, Ἡπείρου καὶ Νήσων, ἐνοῦνται διοικητικῶς μετὰ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τὸ Πατριαρχεῖον ἀναθέτει τὴν διοίκησιν τῶν εἰρημένων Μητροπόλεων εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπομένως παραιτεῖται εἰς τὸ ἐξῆς οἰασδήποτε ἀσκήσεως διοικητικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐξουσίας ἐπ' αὐτῶν. Τὴν ἐξουσίαν ταύτην θὰ ἀσκήῃ ἡ Ἱ. Σύνοδος, ἣς θὰ μετέχωσι, τούτου ἕνεκα, καὶ οἱ Ἀρ-

χειρείς τῶν εἰρημμένων Μητροπόλεων. Ὁ τρόπος τῆς συμμετοχῆς τῶν ἔχει περιορισμούς τινες, σχετιζομένους πρὸς τὴν ἕπαρξιν προσωρινῶν Μητροπόλεων, τοιοῦτων ὅποιαι, τεσσαράκοντα τὸν ἀριθμὸν, ἐν ἔτει 1883 εἶχον ἰδρυθῆ καὶ ἐν τῇ Αὐτοκεφάλῳ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος χάριν τῶν τότε προσφύγων ἐκ Τουρκίας Ἀρχιερέων. Ἐκ τῆς ὑπάρξεως τοιούτων Μητροπόλεων ἐν ταῖς Ν. Χώραις καὶ Ἀρχιερέων εἴτε ἀνευ θέσεως, εἴτε βοηθῶν, οἷοι ἐχειροτονήθησαν ἐσχάτως, ἐξηγητήθη ὀρισμένη διάταξις περὶ τῆς πληρώσεως χηρευουσῶν ἐδρῶν ἐν ταῖς Ν. Χώραις. Ἄλλ' ἐτέθη θεμελιώδης καὶ ἀπαράβιτος διάταξις καθ' ἣν ἀπαγορεύεται μὲν ἡ μετὰθεσις Ἀρχιερέων ἀπὸ Μητροπόλεως μονίμου εἰς Μητρόπολιν μόνιμου, ἀπαγορεύεται δ' ὡσαύτως ἡ πληρωσις προσωρινῆς ἐδρας αὐτοδικαίως συγχωνευομένης μετὰ τῆς ἐξ ἧς ἀπεσπίασθη. Οὕτω δὲ ἂν ἐφαρμοζετο τὸ ἐν λόγῳ σχέδιον αἱ νῦν χηρεύουσαι Μητροπόλεις Φιλιατῶν καὶ Μετσόβου θὰ κατηγοροῦντο, θὰ ἐτίθετο δ' ὀριστικῶς τέρμα εἰς τὰς χειροτονίας νέων Ἀρχιερέων.

«Εἶναι δὲ προφανές ὅτι διὰ τοῦ σχεδίου δὲν θίγονται ἀπολύτως τὰ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς πρὸς τὴν πληρωσιν τῶν ἐν αὐτῇ χηρευουσῶν Ἀρχιερατικῶν ἐδρῶν. Τὸ μόνον νέον κατὰ τὸ σχέδιον εἶναι τοῦτο, ὅτι τῆς ἐκλογῆς θὰ μετέχωσι καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Ν. Χωρῶν, οἱ μέλλοντες νὰ παρακάθηνται ἐν τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ὅπως τῆς καταστάσεως Ἀρχιερέων τῶν Ν. Χωρῶν θὰ μετέχωσιν ἐκάστοτε τὰ ἐκ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας συνοδικὰ μέλη. Διότι ἐν τῇ πραγματικότητι μία θὰ ἀποτελεσθῆ Ἐκκλησία ἐν Ἑλλάδι διὰ τῆς διοικητικῆς ταύτης ἀφομοιώσεως ἐν μέρει ὑφισταμένης ἤδη καὶ διὰ τοῦ Γεν. Ἐκκλησι. Ταμείου, εἰς ὃ ἐσχάτως, κατὰ νόμον, ἐπανήλθον οἱ καὶ ἄλλοτε ἐν αὐτῷ παρακαθήμενοι Ἀρχιερεῖς τῶν Ν. Χωρῶν. Οἱ Ἀρχιερεῖς οὗτοι διοικοῦσι τὰς Μονὰς τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, ὡς οἱ Ἀρχιερεῖς ταύτης διοικοῦσι τὰς ἐν Ἑλλάδι Μονὰς τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου. Ἐν γενικωτέρῳ ἐννοιά πρόκειται περὶ Διοικήσεως τῶν Μονῶν.

«Βεβαίως δὲν χειραφετοῦνται πλήρως καὶ ἀπολύτως αἱ Μητροπόλεις τῆς Μακεδονίας, Θράκης, Ἡπείρου καὶ Νήσων καθ' ὃν τρόπον ἐχειροφετήθησαν αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ Ἐπαρχίαι τῆς Ἑπτανήσου, εἴτα δὲ τῆς Θεσσαλίας, ἐν μέρει δὲ καὶ τῆς Ἡπείρου, καὶ δύνата ἐκ πρώτης ὄψεως νὰ ὑπολάβῃ τις ὅτι ἡ διοικητικὴ ἀφομοίωσις δὲν ἐμφανίζεται ἀπολύτως σύμφωνος πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν Ἱ. Κανόνων. Ἀπολύτως σύμφωνος πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις ταύτας θὰ ἦτο ἡ διακοπὴ παντὸς δεσμοῦ τῶν ἐν λόγῳ Μητροπόλεων πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ἄλλ' ὡς ἤδη εἶπομεν πρόκειται περὶ ἔργου μᾶλλον οἰκονομίας, χάριν τοῦ Πατριαρχείου, χωρὶς ἐκ τῆς τοιαύτης οἰκονομίας νὰ πάσχη τι τὸ Αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Δὲν πρέπει νὰ διαφεύγῃ ἡμᾶς τὸ κρισιμώτατον τῆς θέσεως ἐν ἣ διατελεῖ τὸ Πατριαρχεῖον, ἔχομεν δὲ ὑπέροχον καὶ Ἐκκλησιαστικὸν ἄλλα καὶ Ἐθνικὸν συμφέρον νὰ διασώσωμεν τὸ Πατριαρχεῖον.

«Μετὰ τὴν Ἀραβικὴν κατάκτησιν τῆς Ἀνατολῆς, κυρίως εἰπεῖν, εἶχον καταργηθῆ τὰ τρία ἔνδοξα Πα-

τριαρχεῖα. Ἐπὶ αἰῶνας μακροὺς ἐν ὄλῳ ἐν τῷ Πατριαρχεῖῳ λ.χ. Ἀλεξανδρείας ὑπῆρχεν εἰς μόνος Ἐπίσκοπος, ὁ Πατριάρχης ἐπὶ περιόδους ὀλοκλήρου τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας ἐστερεῖτο Πατριάρχου. Οὐχὶ δὲ σπανίως οἱ Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς ἤδρευον ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἄλλὰ τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ καταργήσῃ τὰ ἄλλα Πατριαρχεῖα. Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἐέλεγε καὶ ἔπαυε πολλάκις Πατριάρχης, οἷτινες ἐν Κωνσταντινουπόλει διατρίβοντες μετεῖχον τῶν Συνόδων τοῦ Πατριαρχείου καὶ διὰ διοικητικὰ πολλάκις ζητήματα. Ἐπαύθη Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀπουσίασε πλέον τῶν ἐξ ἡμῶν ἐκ τῆς ἐδρας του. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι κατηγορήθη τὸ Αὐτοκέφαλον τῶν Πατριαρχείων. Ἡ Μητρόπολις Χαλεπίου κινδυνεύουσα ἐκ τῆς Λατινικῆς προπαγάνδας οὐχὶ ἀπαξ ὑπήχθη ὑπὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀποδοθεῖσα πάλιν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διώκει ἐν τῇ πραγματικότητι τὰ λοιπὰ Πατριαρχεῖα χωρὶς ἐκ τούτου νὰ πάθῃ τι, ἐπαναλαμβάνομεν, τὸ αὐτοκέφαλον αὐτῶν.

«Δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ διαφεύγωσιν ἡμᾶς οἱ ἰδιώτεροι δεσμοὶ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ὁ Συνοδικὸς Γόμος τοῦ 1850 ἐπιβάλλει εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν νὰ ἀναφέρεται εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον «ἐν τοῖς συμπίπτουσιν Ἐκκλησιαστικοῖς πράγμασι τοῖς δεομένοις συσκέψεως καὶ συμπράξεως πρὸς κρείττονα οἰκονομίαν καὶ στηριγμὸν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας», εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι δύο Μητροπολίται Ἀθηνῶν ἐσχάτως ἐποίησαντο ἔκκλησιν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον χωρὶς ἐκ τούτου νὰ πάθῃ τι τὸ Αὐτοκέφαλον τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας.

»Ἐπιτραπήτω ἡμῖν νὰ φρονῶμεν ὅτι βεβαίως ἀπολύτως σύμφωνος πρὸς τὴν κανονικὴν ἀκρίβειαν εἶνε ἡ πλήρης χειροφάτησις τῶν Μητροπόλεων τῶν Νέων Χωρῶν καὶ ἡ παράδοσις τῆς διοικήσεως αὐτῶν εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ τὸ περὶ οὗ πρόκειται σχέδιον ὡς ἔργον οἰκονομίας δὲν εἶνε ἀνευ προηγουμένου ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, οὐδὲ προσκρούει εἰς τὸ Αὐτοκέφαλον τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας κατὰ τρόπον δυνάμενον νὰ βλάψῃ ἢ νὰ καταργήσῃ αὐτό. Ἴσως μάλιστα εἶνε καὶ κατὰ τοῦτο ὠφέλιμον ὅτι δὲν εἰσάγει ἀποτόμως καὶ ἀπεριορίστως τὴν Ἱεραρχίαν τῶν Νέων Χωρῶν εἰς τὸν Διοικητικὸν Ὀργανισμὸν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας. Ἐὰν ἐγίνετο πλήρης χειροφάτησις θὰ περιήρχετο εἰς μειονεκτικὴν θέσιν ἡ Ἱεραρχία τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι τὴν διοίκησιν τῆς ὄλης ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας θὰ ἀνελάμβανεν ἡ διπλωσία σχεδὸν τὸν ἀριθμὸν ἑξαχί τῶν Νέων Χωρῶν.

«Κατὰ τὸ ὑπ' ὄψει σχέδιον τοιοῦτόν τι δὲν θὰ συμβῆ διότι τοῦτο καθορίζει περιορισμένην τὴν θέσιν τῆς Ἱεραρχίας τῶν Νέων Χωρῶν ἐν τῇ Διαρκεῖ Συνόδῳ. Καθ' ἡμᾶς τὸ σχέδιον τοῦτο δὲν ἀνταποκρίνεται μόνον εἰς πραγματικὰς καὶ ἀναμφισβητήτους ἐκκλη-

σιαστικῶς ἀνάγκη, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐνισχύσῃ σημαντικῶς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν καὶ θὰ ἐμφανίσῃ τὴν ἐν Ἑλλάδι Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἰσχυρὰν καὶ μεγάλην καὶ ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς. Ἡ Ἱεραρχία τῶν Νέων Χωρῶν συνεργαζομένη ἀδελφικῶς μετὰ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος θὰ ἀποτελέσῃ σπουδαῖον παράγοντα καὶ θὰ ἐνισχύσῃ τὰς ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας ταύτης καταβαλλομένης προσπάθειας πρὸς ἐπίλυσιν τῶν ἀπασχολούντων αὐτὴν μεγάλων καὶ σοβαρῶν ζητημάτων».

Ἡ Κοινοβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀποδεχομένη κατὰ τὴν μεγίστην αὐτῆς πλειονοψηφίαν κατ' ἀρχὴν τὸ ἐπὶ κρίσιν νομοσχέδιον διατυπώνει τὸ ἄρθρον 1 ὅς κατατέρω ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅτι τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἀναφερόμενα κανονικὰ δικαιώματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐπὶ τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Νέων Χωρῶν εἶνε μόνον τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων τῶν Νέων Χωρῶν καὶ ἡ λήψις τῆς ἐπιτολογίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ὑπὸ τῶν ἐκάστοτε καθισταμένων Ἀρχιερέων τῶν Νέων Χωρῶν. Ἐπίσης θεωρεῖ πλέον ἢ ἐπαρκῆ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας ἐννεαμελῆ Ἱεράν Σύνοδον ἐν Ἀθήναις ἀντὶ τῆς ἐκ δεκατῶν μελῶν Συνόδου, τὴν ὁποίαν προτείνει τὸ ἐπὶ κρίσιν νομοσχέδιον, καὶ νομίζει ὅτι εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη ἰδίᾳ ἐν ταῖς Νέαις Χώρας νὰ ἐπεκταθῇ ὁ «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημεριῶν» νόμος τῆς 17 Νοεμβρίου 1923.

Ἡ Ἐπιτροπὴ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψει τὸ ἐν Κρήτῃ ἰσχύον ἐκκλησιαστικὸν καθεστῶς δέχεται ὁμοφώνως ὅπως ὁ παρῶν νόμος μὴ ἔχη ἐφαρμογὴν ἐν Κρήτῃ.

Ἡ Κοινοβουλευτικὴ ἐπὶ τῆς Παιδείας Ἐπιτροπὴ πεπεισμένη ὅτι τὸ νομοσχέδιον τοῦτο ἔχει σκοπὸν κυρίως νὰ ἐνώσῃ τοὺς Ἕλληνας Χριστιανοὺς τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἑλλάδος καὶ ὅτι εἶνε πανελληνίως ἀπαιτήσις (πρὸς τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ μὴ συμμορφωθῇ ἢ ἀπὸ τοῦ Ἔθνους ἀπορρέουσα Ἐκκλησία, εἰς ἐποχὴν μάλιστα καθ' ἣν ποικίλοι κίνδυνοι θρησκευτικοί, πολιτικοί, κοινωνικοί, ἠθικοί ἐπικρέμονται) ἢ ταχεῖα ψήφισις τοῦ παρόντος νομοσχεδίου, κηρύττει τοῦτο ὑπερσειακὸν καὶ συνιστᾷ τὴν ταχίστην ἐπιψηφίσιν αὐτοῦ.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. ΓΟΝΤΙΚΑΣ

Ὁ Εἰσηγητὴς
Α. ΠΑΧΝΟΣ

ΕΞ ΑΦ' ἘΡΜΗΣ Ε' ΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ *

Ἐπὶ τὸν τίτλον «Ὁ Ἰησοῦς καὶ τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς» ἐξεδόθη κατὰ διασκευὴν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ βιβλίου χρησιμώτατον διὰ τὰ Κυριακὰ Σχολεῖα, περὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἤδη ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ὁ προσήκων λόγος. Φρονοῦμεν ὅτι τὸ βιβλίον τοῦτο δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ διὰ τοὺς διδασκάλους τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων ὡς ὁδηγὸς τοῦ τρόπου, καθ' ὃν πρέπει νὰ παρουσιάζεται πρὸς τοὺς νεαροὺς μαθητὰς ἡ ζωσα θρησκεία τοῦ Σωτῆρος, καὶ ὅστις δύναται πράγματι νὰ δώσῃ ζωὴν εἰς τὴν πολλάκις ξηρὰν καὶ ἄγονον ἀφήγησιν τῆς Ἱεράς Ἱστορίας, ἐκ τῆς

*) Weston—Eig. Ἀλιβιζάτου, Ὁ Ἰησοῦς καὶ τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς. Ἀθ. 1928.

ὁποίας οὐδὲν ἄλλο εἰς τὸ τέλος ἀπομένει ἢ συγκεχυμένη τις καὶ ἀσαφὴς ἰδέα μεμονωμένων συμβάντων ἀνευ οὐδενὸς μεταξὺ τῶν συνδέσμου καὶ ὑψηλοτέρου σκοποῦ.

Ἡ ἔκδοσις τοῦ χρησιμωτάτου τούτου βιβλίου μᾶς παρέχει τὴν ἀφορμὴν νὰ ὑπομνήσωμεν τὸν κίνδυνον, ὃν διατρέχει ἡ νεωτέρα γενεὰ ἐκ τῆς ἀνεπαροχῆς ἢ καὶ πλημμελῶς γινουμένης ἐν διαφόροις σχολείοις θρησκευτικῆς διδασκαλίας, διότι πιστεύομεν ἀδιτάκτως ὅτι πολλάκις τὰ κακὰ ἐκ διδασκαλίας πλημμελοῦς εἶναι ἴσα τοῦλάχιστον πρὸς τὰ ἐκ τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως αὐτῆς, ἢ καὶ χείρονα. Δικαιότατα τόσος ἡγέρθη θόρυβος περὶ τὸ σπουδαῖον πρᾶγματι ζήτημα τῆς ὑπὸ τινων παιδαγωγικῶν ἐναντίον τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος καταφορᾶς καὶ κατὰ τῆς γνώμης περὶ τῆς παντελοῦς αὐτοῦ ἐκ τῶν σχολικῶν προγραμμάτων ἀπαλείψεως καὶ πολὺ ὀρθῶς διεξάγεται ἄγων διὰ τὴν αἴτησιν τῶν ἐκ τοῖς Γυμνασίοις ὡρῶν τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας. Δὲν θὰ ἦτο ἄρα γε ἐξ ἴσου σκόπιμον καὶ ἐξ ἴσου ὀρθόν, νὰ γίνῃ ἡ ἀνάλογος σκέψις καὶ διὰ τὴν πρέπουσαν ὀφειμὴν τοῦ τρόπου τῆς παροχῆς τῶν θρησκευτικῶν γνώσεων, αἵτινες ἀλλοίμονον ἔαν μεταδίδωνται μόνον διὰ τὰ μένωσιν ὡς ἀπλατῆ γνώσεις;

Ἡ παροχὴ γνώσεων θρησκευτικῶν ἐκ τῆς Ἱεράς Ἱστορίας, τῆς Κατηχίσεως, τῆς Ἐκκλ. Ἱστορίας, τῆς Χριστ. Ἠθικῆς, τῆς Ἐρμηνείας τῶν Εὐαγγελίων, τῆς Λειτουργικῆς κ.λ.π., καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἢ ὑπὸ τινων προτεινομένη προσθήκη τοῦ μαθήματος τῆς Ἀπολογητικῆς, οὐδὲν δυστυχῶς ἔχει νὰ προσθέσῃ, ἂν αἱ γνώσεις δὲν παρέχωνται ἀναλόγως πρὸς τὴν ψυχολογίαν καὶ τὰς ἰδιαιτέρας ἀνάγκας τῶν ἀκοουστῶν καὶ ἂν δὲν συνδυάζωνται πρὸς ὅ,τι καλεῖται «ἐθισμὸς εἰς τὸ ἀγαθόν», τοῦ ὁποίου τὴν συστηματικὴν ὁργάνωσιν θὰ ἠθέλομεν ν' ἀναλάβωσιν ἐν συνεργασίᾳ πρὸς τοὺς ἄλλους συναδέλφους τῶν καὶ τοὺς διευθυντὰς τῶν σχολείων οἱ θεολόγοι καθηγηταί. Αὐτὴ ἔτι τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἢ ἐργασία εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔχη ἀποτελέσματα, ἔαν θὰ εἶναι διδασκαλία μόνον καὶ ἀποστήθισις ἄρθρων τῆς Κατηχίσεως ἢ τεμαχίων τῆς Ἱεράς Ἱστορίας.

Εὐτυχῶς ἔχει κατανοηθῆ ἀλλαχοῦ, ὅπου ἐφαρμόζεται τελε ὀτερον τὸ σύστημα τοῦτο, ἡ μεγίστη ἀνάγκη τοῦ νὰ καταστῇ τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον πραγματικὸν κέντρον τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἀπασχολοῦν σύνολον τὸν κόσμον τῶν διαφερόντων αὐτοῦ. Ἡ καλὴ ἀπαρχὴ ἢ παρ' ἡμῖν γενομένη, ἐλπίζομεν ὅτι ἔδωκεν ἤδη τὴν ἀφορμὴν διὰ τὴν συστηματικωτέραν μελέτην τοῦ πράγματος καὶ τὴν ἀνάλογον τοῦ θεσμοῦ προσαρμογὴν εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς, διότι, ἂν, πράγματι, σκοπὸς τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου εἶναι ἡ μόρφωσις, ἀκεραίων χαρακτήρων χριστιανικῶς κατηρτισμένων δὲν δύναται πλέον νὰ ἰσχύσῃ ὅτι ὁ καταρτισμὸς οὗτος θὰ ἐπιτευχθῆ μόνον διὰ τῆς θεωρητικῆς διδασκαλίας, ὅταν μάλιστα γίνεται κατὰ τρόπον ξηρὸν καὶ ἀπροσάρμοστον πρὸς τὴν παιδικὴν ψυχὴν. Ἐπιφυλασσόμενοι ἄλλοτε νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς διοργανώσεως τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων,

τὰ ὁποῖα τόσον θαυμασίως ἐπολλαπλασιάσθησαν καὶ παρ' ἡμῖν, κρίνομεν σκόπιμον ἐν τῷ παρόντι νὰ δώσωμεν μικρὰν εἰκόνα τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου, ὅπερ θὰ ἔπρεπε καὶ εἰς εὐρύτερον κύκλον νὰ γίνῃ γνωστόν.

Τὸ σύγγραμμα εἶναι συντεταγμένον ἐπὶ τῇ βίβσει τῆς ἀρχῆς, καθ' ἣν καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ ἠθικαὶ καὶ θρησκευτικαὶ ἀλήθειαι δὲν παρέχονται κατὰ τρόπον ἀπλῶς δογματικὸν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου. Σκοπὸν ἔχει νὰ δώσῃ εἰς τὸν νεαρὸν μαθητὴν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅχι μόνον ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα, ἀλλὰ καὶ ὡς ὑπόδειγμα «τελείου» ἀνθρώπου παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν «ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἴχνεσιν Αὐτοῦ» καὶ νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ τὸν πόθον τῆς μιμήσεως Αὐτοῦ. Τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπιδιώκει δίδον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ μαθητοῦ τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ ὀδηγοῦν αὐτὸν εἰς τὴν εὔρεσιν τῶν καταλλήλων ἐκάστοτε περικοπῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων βασίλει συντομον καὶ περιεκτικωτάτην ὑπὸ διηγηματικὴν μορφήν ἀνάλυσιν, προκαλεῖ δ' ἔπειτα συζήτησιν πρὸς ἐξαγωγήν θεϊκῶν συμπερασμάτων ἐπὶ παραδειγματίων τῆς συγχρόνου ζωῆς, ἐλλημιμένον ἐξ αὐτοῦ τοῦ κύκλου τῶν ἐντυπώσεων τῆς παιδικῆς ψυχῆς.

Τὸ ὅλον σύστημα διαοεῖται εἰς 13 κεφάλαια, ὧν ἕκαστον ἐπασχολεῖ ἀνὰ ἓν ζωτικὸν πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ἔχει ν' ἀντιμετωπίσῃ ὁ νέος τῆ παρουσίας ἐποχῆς. Ἀρχίζει ἀπὸ τὸ περὶ βάλλον καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος ἐπίδρασιν τοῦ καὶ λαμβάνει ἀφορμὴν διὰ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς καταστάσεως, εἰς ἣν εὔρε τὸν κόσμον ἢ ἐμφάνισις τοῦ Θεοῦ Ἀνθρωποῦ, καὶ νὰ παρὰσχῆ εἰκόνα τοῦ περιβάλλοντος, ἐν ᾧ ἔζησε καὶ ἐδίδαξεν ὁ Κύριος, λίαν ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἱστορικὴν κατανόησιν τῆς εὐαγγελικῆς ἱστορίας. Ἡ μελέτη ἔπειτα τῆς παιδικῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου, κατὰ γλαφυρότατον τρόπον ἐοικημένον καὶ συμπληροῦσα τὰς γνωστάς ἐκ τῶν Ἱερῶν Εὐαγγελίων λεπτομερείας, παρέχει τὴν ἀφορμὴν διὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ γενικωτέρου ζητήματος «τῶν βάσεων τῆς ζωῆς». Ἡ παρακολούθησις ἀκολούθως τῆς νεανικῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τὸ θανατήσιον περιστατικὸν τῆς ἐν τῷ ναφῷ ὡς δωδεκαετοῦς παραστάσεως Του ἐν μέσῳ τῶν διδασκάλων τῆς ἔβρο. Συναγωγῆς δίδει τὴν ἀφετηρίαν διὰ τὴν σκέψιν πρὸς «εὔρεσιν τῆς ἀληθινῆς ἀπόψεως τῆς ζωῆς», ἢ ὁποῖα προχωρεῖ μέχρι τῆς «ἐκλογῆς τοῦ ἔργου τῆς ζωῆς» ἀκολουθοῦσα τὸν Κύριον ἐν τῇ πρὸς τοῦ βιπίσματος ψυχολογία Του καὶ τῇ μονώσει Του ἐν προσευχῇ καὶ αὐτοσυγκεντρώσει. Οἱ πειρασμοὶ ἔπειτα τοῦ Κυρίου ἐν τῇ ἐρήμῳ μετὰ τὸ βάπτισμα, οἱ ὁποῖοι συνήθως παρέχονται ἀπαραίτητοι ἀπὸ πύλλουσι ἱεροκήρυκας καὶ διδασκάλους τῶν θρησκευτικῶν, δίδουσι τὴν ἀφορμὴν διὰ τὴν μελέτην τοῦ σπουδαιοτάτου διὰ τοὺς νέους ζητήματος «πῶς νὰ ἀντιμετωπίζωμεν τὸν πειρασμόν», μελέτην γινομένην κατὰ τρόπον τὰ μάλιστα ψυχολογημένον καὶ τελειότατα προσαρμοζόμενον πρὸς τὴν περίστασιν εἰς ἣν ἀφορᾷ. Τὸ πρῶτον ἐν τῇ Ναζαρετ κήρυγμα τοῦ Κυρίου δίδει τὸ θέμα τῆς «εὐθύνης διὰ τὸ κοινὸν καλὸν» καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν δώδεκα μαθητῶν παρέχει

πλούσιον ὕλικόν διὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος τῆς «ἐπιδράσεως τῶν φίλων καὶ τῶν συντρόφων». Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχουσιν ἤδη μελετηθῆ τὰ ζητήματα τὰ ἀφορῶντα τὴν ἐξασφάλισιν τῶν ἀπαραιτῶν στοιχείων μιᾶς ζωῆς, ἢ ὁποῖα μόλις τώρα ἀρχίζει καὶ θέλει νὰ γίνῃ ἀξία πραγματικῶς τῆς ἐπαρξέως τῆς, ἀρχεται ἡ ἐξέτασις ζητημάτων ἄλλων σχετικῶν μετὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συνειδήσεως, ἅτινα ἀπασχολοῦσι τοὺς σκεπτομένους νέους τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι θέλουσι νὰ ζήσουσι μίαν καλλιτέραν ζωὴν. «Τὰ προβλήματα τῆς δημοτικότητος», τὸ «διατί νὰ προσευχώμεθα», τὸ «εἶναι ὁ Θεὸς νὰ ἐπιβουλεύηται τις τὸν πλησίον», τὸ «ὄν εἶναι ἢ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις πρακτικῆς», τὸ «τί πρέπει νὰ κάμνωμεν μετὰ τὰ κοινωνικὰ ἥθη καὶ ἔθιμα, τὰ ὁποῖα δὲν μᾶς ἀρέσουσιν» καὶ τὸ πρόβλημα, τέλος, «ὄν θριαμβεύη πάντοτε τὸ δίκαιον», ταῦτα εἶναι τὰ θέματα, ἅτινα κατὰ τρόπον παιδαγωγικώτατα ἀπλουστάτον καὶ σαφῆ τίθενται, κατὰ τὴν αὐτὴν μέθοδον, πρὸς τοῦ νεαροῦ μαθητοῦ, ὅστις προκαλεῖται νὰ ἐξετάσῃ, νὰ σκεφθῆ καὶ ν' ἀποφασίσῃ, ὀδηγοῦμενος ἀπαραιτήτως ἀπὸ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ διδασκάλου.

Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ παραθέσωμεν ἀπόσπασμα τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου χαρακτηριστικὸν τῆς μεθόδου καὶ τῆς ψυχολογίας του.

Δὲν θὰ ἠδύνατο ἀρᾷ γε ἡ κοινή ἐκδοσις τοῦ ὄρου αὐτοῦ βιβλίου νὰ δώσῃ τὴν ἀφορμὴν εἰς εὐρύτερας σκέψεις καὶ νὰ χρησιμεύσῃ πράγματι ὡς ἀφετηρία καὶ ἄλλων παρομοίων ἐργασιῶν, αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς ἐλλείπουσι παρ' ἡμῖν; Τὸ ἐλπίζομεν καὶ τὸ εὐχόμεθα ὀλοψύχως.

E. Γ. ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ἡ προσεχὴς παραίτησις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας. — Ἡ περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς συζήτησις.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας καὶ Ποιμᾶτος πάσης Ἀγγλίας Dr Davidson πρόκειται νὰ ἀποχωρήσῃ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ πρὸς τῆς λήξεως τοῦ τρέχοντος ἔτους. Ἡ παραίτησις ὅμως αὐτοῦ δὲν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τοῦ Βιβλίου Προσευχῶν ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων. Τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ περὶ τῆς προσεχοῦς του παραίτησεως ἐπισημῶς ἐξεδήλωσεν ὁ Αρχιεπίσκοπος ἐνώπιον τῶν μελῶν τῆς ἐπαρχιακῆς συνελεύσεως Καντουαρίας ἀρχετὰς ἡμέρας πρὸς τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Βιβλίου Προσευχῶν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων. Ὡς γνωστὸν οὗτος διανύει τὸ 80ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Αἰσθάνεται ὅτι αἱ σωματικαὶ δυνάμεις του δὲν ἐπιτρέπουσι εἰς αὐτὸν τὴν περαιτέρω παραμονὴν εἰς θέσιν πλήρη εὐθυνῶν καὶ καθηκόντων δυσβαστάτων καὶ συνελῶς ἀπεφάσισε νὰ παραιτηθῆ τῆς θέ-

σεως αὐτοῦ, τοῦθ' ὅπερ, ἄλλως, εἶναι σύνηθες ἐν Ἀγγλίᾳ προκειμένου περὶ ἱεραρχῶν ἢ καὶ κατωτέρων κληρικῶν μὴ δυναμένων, λόγῳ γήρατος, εὐσυνειδήτως νὰ ἐκπληρώσουν τὰ καθήκοντα αὐτῶν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ σύσσωμος ὁ τύπος τῆς Ἀγγλικῆς πρωτεύουσας ἀφιέρωσεν δλόκληρα κύρια ἄρθρα ἐξέλιπον τὴν ἰκανότητα τοῦ ἀποχωροῦντος Ἀρχιεπισκόπου, τονίζων τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας οὗτος προσήνεγκε τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τῆς δρασεώς του ὡς Πριμάρτου πάσης Ἀγγλίας - καὶ ταῦτοχρόνως ἐκφράζων συμπάθειαν πρὸς αὐτὸν διὰ τὴν πικρίαν, ἣν, ἀναμφιβόλως ἠτθίνθη ἐπὶ τῇ ἀποροίᾳ τοῦ Βιβλίου Προσευχῶν, διὰ τὴν διαορόθμισιν καὶ βελτίωσιν τοῦ ὁποίου ἐπὶ εἰκοσαετίας δλόκληρον εἰργάσθη.

Οἱ «Times» ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ἐγκωμιάζοντες τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὡς οὐρανοστρόφου τῆς Ἐκκλησίας ἐν τοῖς μάλιστα δεινοῦ καὶ πεπνυμένου ἐπιλέγον. «Κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσιπενταετίαν συνέβησαν πλείστα γεγονότα, ἅτινα ἐπέθεσαν ἐπὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εὐθύνας κατὰ πολὺ μεγαλειτέρας ἐκείνων, αἵτινες ἐβάρυνόν ποτέ τινα ἐκ τῶν προκατόχων αὐτοῦ. Εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις οὗτος ἀπεδείχθη ἀκριβῆς καὶ προσεκτικὸς εἰς τὰς ἐκφράσεις, σταθερὸς ἐν τῇ δράσει, ἀνεκτικὸς τὸν χαρακτήρα, φίλος τῆς ἐνότητος καὶ τῆς εἰσότητος».

Ἄλλ' ὅπως καὶ ἄλλοτε, ἐν ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ, ἐτονίσσαμεν ἢ Ἐκκλησία ἐν Ἀγγλίᾳ τιμᾶται ὑπὲρ πάντα ἄλλον κοινωνικὸν θεσμόν, οἱ δὲ ἀξίως σταδιοδρομοῦντες ἐκκλησιαστικοὶ ταγοὶ ἀποχωροῦντες τῶν καθηκόντων αὐτῶν ἀξιοῦνται ὅχι μόνον τιμῶν καὶ ἐκφράσεων συμπαιθῶν εἰς λόγους μόνον περιοριζόμενων, ἀλλὰ καὶ ἀμοιβῶν ὑλικῶν ἀπαραιτήτων, ἵνα διανύσῃ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς αὐτῶν ἀέτως καὶ ἀξιοπρεπῶς. Εἶναι ἀνήκουστον ἐδῶ τὸ γεγοός. ὅπερ ἀλλαχοῦ δυστυχῶς συμβαίνει, ὅτι ἱεράρχαι ἢ καὶ ἄλλοι κληρικοὶ διανύσαντες δλόκληρον τὴν ζωὴν των εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ἀναγκῶν τῆς Κοινωνίας ἐκμετροῦσι τὸ ζῆν ἐν πενίᾳ καὶ στερήσει, λησμονημένοι ὑπὸ πάντων καὶ ὡς σκευὴ ἄχρηστα ἐροιοιμένοι εἰς ἀνήλιάν τινα καὶ εὐρωτιῶντα δαμάτια φιλανθρωπικοῦ τινος Καταστήματος. Ἐδῶ τοῦναντίον τιμῶσι καὶ ὑποστηρίζουσι τοὺς ἄρχοντας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅ-τας ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἀνικάνους πρὸς ἐργασίαν καθισταμένους. Καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀκριβῶς ἅμα τῇ ἀγγελίᾳ τῆς προσεχοῦς παραιτήσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου συνέστη μεγάλη Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ὑόρκης, τοῦ Πρωθυπουργοῦ Μπῶλ-

ντουίν (ἀκουέτω ταῦτα καὶ ὁ κ. Σοφούλης, ὅστις μετ' ἐπιφυλάξεων καὶ δισταγμῶν καὶ φόβου μήπως χαρακτηρισθῇ δπισθοδρομικὸς καὶ . . . καί, δειλῶς καὶ αἰδημόνως πως, ὡσεὶ ἐπρόκειτο νὰ παρουσιάσῃ πρὸ τῶν πατέρων τοῦ Ἔθνους τὰς σελίδας δυσανήμου τινὸς περιοδικοῦ, ἐτόλμησε νὰ προτείνῃ τὴν συμμετρήν εἰς τὴν μέλλουσαν Γερουσίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας, τῆς περιλαμβανούσης μ' ὅλα ταῦτα Χρυσοστόμους, Δαμασκηνούς, Πολυκάριους, Γενναδίους, Ἀθηναγόρας κ.λ.π., πρὸ τῶν ὁποίων καὶ οἱ Ἄγγλοι συνάδελφοι αὐτῶν ὑποκλίνονται) τοῦ Λόρδου Σέλμπορν, τοῦ Γεν. Εἰσαγγελέως καὶ ἄλλων ἐξεχουσῶν φυσιογνωμιῶν, ἧτις ἀπεφάσις: α) Νὰ προσενεχθῇ τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ χρηματικὸν ποσὸν σημαντικόν, ἵνα χρησιμοποιηθῇ ὑπ' αὐτοῦ διὰ σκοποῦς, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἤθελεν ἐκλέξῃ ὑπὸ τὸν ἀπαραίτητον ὅμως ὄρον ὅπως τὸ ποσὸν τοῦτο χρησιμοποιηθῇ ὑπ' αὐτοῦ πρωτίστως κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὅστις νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν μεγαλειτέραν ἄνεσιν καὶ εὐζωίαν τόσον αὐτοῦ ὅσον καὶ τῆς Καθ. Davidson (τῆς συζύγου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου) διὰ τὰ λοιπὰ ἔτη τῆς ζωῆς των. β) Ἄν τὸ ποσὸν ἐπιτρέψῃ, τοῦθ' ὅπερ ἐλπίζεται, νὰ ἐγερθῇ ἐν τῷ αὐλόγῳ τοῦ Λάμπεντ Πάλας μνημεῖον τι ἀξίον τοῦ ὅλου περιβάλλοντος, ὅπερ νὰ μαρτυρῇ περὶ τῶν σχέσεων καὶ τῶν δεσμῶν τῶν ὑφισταμένων μεταξὺ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς συζύγου του ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ μεγάρου τούτου ἀφ' ἑτέρου».

* * *

Ὁ γνωστὸς ἀνὰ τὸν κόσμον καταστάς διὰ τὰς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνακινώσεις αὐτοῦ περὶ ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ πιθήκου Σέρ Ἀρθουρ Κιθ ὀμιλῶν μεσοῦντος τοῦ Μαΐου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Μάντσεστερ παρωμοίασε τὸν ἄνθρωπον πρὸς λαμπάδα ἀνημμένην. Καὶ ὅπως, εἶπεν, ὅταν ἡ φλόξ τῆς λαμπάδος σβύσῃ οὐδεὶς πλέον λόγος δύναται νὰ γίνῃ περὶ τοῦ φωτὸς καὶ τῆς θεομότητος τὴν ὁποίαν ἐκπέμπει, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἀποθάνῃ, περιέρχεται εἰς ἀνυπαρξίαν. Ψυχὴ ἀθάνατος δὲν ὑπάρχει. Ἡ τοιαύτη ὑλιστικὴ θεωρία τοῦ περιφήμου τούτου Δόκτορος προῦκάλεσεν αὐθαρεὶ τὸ διάφροον τοῦ κοινοῦ. Ἐπιστήμονες κύρους ἀδιαμφισβητήτου ἀπήντησαν εἰς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀνησύχου ἱατροφιλοσόφου, εἰς ὅλους δὲ τοὺς ναοὺς τὸ ζήτημα τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἐπὶ τινες κατὰ συνέχειαν Κυριακάς ὑπῆρξε τὸ θέμα τῶν ὀμιλιῶν τῶν Ἀγγλων κληρικῶν ὄλων τῶν θρησκευτικῶν ἀποχωρώσεων. Μία δὲ ἐκ τῶν μεγαλειτέρων ἐφημερίδων τοῦ Λονδίνου, τὰ «Ἡμερησία Νέα», ἤνοιξαν τὰς στήλας αὐτῶν πρὸς ἔρευναν καὶ διονύχισιν τοῦ σπουδαιοτάτου τού-

του ζητήματος, τὸ ὁποῖον ἀνέκαθεν ἀπησχόλησε τὸν ἀνθρώπινον νοῦν καὶ τὸ ὁποῖον μ' ὅλα ταῦτα τὴν ἱκανοποιητικὴν λύσιν εὐρίσκει εἰς τὰς σελίδας τῆς Γραφῆς. Ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος παρήλασαν αἱ γνῶμαι περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἱατρῶν, φιλολόγων, φιλοσόφων, θεολόγων, κοινωνιολόγων. Τὸ θέμα συνεζητεῖτο καθ' ὅλον τὸν μῆνα Ἰούνιον. Ἐκ τῶν 23 δὲ ἐπιστημόνων, οἵτινες μετέσχον τῆς συζητήσεως, οἱ 20 ἦσαν ἀπολύτως πεπεισμένοι περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, διατηρούσης καὶ μετὰ θάνατον τὸ ἐνσυνείδητον αὐτῆς, τοεῖς δὲ μόνον ἐξέφρασαν ἄρνησιν ἢ ἀμφιβολίας. Οὗτοι δὲ ἦσαν ὁ προμνησθεὶς Σερ Ἄρθουρ Κίθ, ὁ ἕγγονος τοῦ Χάξλιϋ, οὗτινος τὰς θεωρίας ἀήρουν ὁ αἰοίδιμος Ἰωάν. Σκαλτσούνης, καὶ ὁ λογογράφος Ἀρνόλδος Μπένετ.

Λονδῖνον, 11 Ἰουλίου 1928.

† Ὁ Μ. Ἀρχιμ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΡΙΖΑΡΕΙΟΣ ΕΚΚΛ: ΣΧΟΛΗ

Τῇ 27 παρελθόντος Ἰουνίου ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησ. Σχολῆς ἐγένετο ἡ ἐπίσημος τῶν ἀπολυτηρίων ἀπονομὴ εἰς τοὺς τελειοφοίτους. Κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην παρήσαν ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος, τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου τῆς Σχολῆς, ὁ Καθηγητικὸς αὐτῆς Σύλλογος καὶ πολλοὶ φιλόμουσοι καὶ συγγενεῖς τῶν μαθητῶν. Ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Εὐάγγελος Ἀντωνιάδης ἐξέθετο τὰ πεπραγμένα τῆς Σχολῆς, προσεῖπέ τινα ἐπίκαιρα ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐπευλογήσας τῆς Σχολῆς τὸ ἔργον, ἐπ' ἴσης δὲ καὶ ἀπὸ μέρους τοῦ Συμβουλίου ὁ ἐκ τῶν συμβούλων κ. Γάγαρης. Ἀπὸ μέρους τῆς τάξεως τῶν τελειοφοίτων τὸν ἀποχαιρετιστήριον ἐξεφώνησεν ὁ τελειόφοιτος Μπαῖρακτάρης.

Ἡ λειτουργία καθ' ὅλου τῆς σχολῆς ὑπῆρξε κατὰ τὸ λήξαν ἔτος κανονικὴ καὶ ὁμαλὴ, τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς προόδου τῶν μαθητῶν λίαν ἱκανοποιητικὰ καὶ εὐχάριστα. Νέοι μαθηταὶ προσελήφθησαν 31, ἐξ ὧν οἱ μὲν 30 κατετάχθησαν εἰς τὴν Α' τάξιν, 1 δὲ εἰς τὴν Β'. Ὁ ὅλος ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἀνήλθεν εἰς 95, ὧν οἱ μὲν 91 ἔσωτετικοί, οἱ δὲ 4 ἔξωτετικοί. Τῶν δ' ἔσωτερικῶν ὑπότροφοι μὲν ἦσαν 37, ἰδιοσυντηρήτοι δὲ 54. Ὁ Διευθυντὴς ἐπιμόνωσ συνέστησεν ὅπως τὸ Συμβούλιον ἐμμεῖνη σταθερὸν εἰς τὴν ἡδὴ ἄλλως τε εἰλημμένην ἀπόφασιν νὰ μὴ δέχεται πλέον ἔξωτερικὸς λαϊκός, διότι οὗτοι ἀποδεικνύονται ἐπιβλαβεστάτοι.

Ἐπ' ἴσης ἐτόνισεν ὡς λίαν εὐχάριστον φαινόμενον τὴν αὖξιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἰδιοσυντηρητῶν παρὰ τὴν ἐσχάτως ἴδρουν 14 ἐν ὄλῳ Ἱερατικῶν σχολῶν ἀνὰ τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τοῦ Κράτους, ὅπερ σημαίνει τὴν μεγάλην ἐκτίμησιν, ἧς ἡ Ριζαρείος σχολὴ ἀπολαύει παρὰ τῷ πανελληνίῳ. Ἐκ τῶν 54 ἰδιοσυντηρητῶν οἱ 10 προέρχονται ἐξ Ἀθηνῶν, οἱ 12 ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν Ἀττικῆς καὶ Βιωτίας, 5 ἐκ τῆς Αἰτωλοακαρνανίας, 5 ἐξ Ἡπείρου, 7 ἐκ Πελοποννήσου, 5 ἐκ τῶν Ἰονίων νήσων, 9 ἐκ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου καὶ 3 ἐκ τοῦ ἔξωτετικοῦ (2 ἐκ Κων) τόλεως καὶ 1 ἐκ τῶν Δωδεκανήσων) Ἐπαινετικὴν ἐπίδοσιν ἐπέδειξεν οἱ μαθηταὶ καὶ εἰς τὰ τεχνικὰ μαθήματα, ὡς ἄλλως τε ἀπεδείχθη ἐκ τῆς εἰρησίας ἐπιδείξεως, περὶ ἧς ἐγράφησαν τὰ προσήκοντα ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» καὶ ἧς ἀπέβλεψεν εἰς τὸ νὰ ἀποστομώσῃ τοὺς ἰσχυριζομένους ὅτι ἡ παιδαγωγικὴ μόρφωσις εἶνε τάχα ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ὑφὴν τῆς Ἱερατικῆς καὶ ὅτι οἱ ἐκ τῶν Ἱερατικῶν σχολῶν δημοδιδάσκαλοι ὑπολείπονται δῆθεν τῶν ἐκ τῶν ἄλλων Διδασκαλείων. Ἰδιαιτέρως ἐξήρθη ἡ ἐπιμέλεια τῶν μαθητῶν τῶν δύο ἀνωτέρων τάξεων, ἧς οἱ τῆς Δ' καὶ τῆς Ε'. Καὶ οἱ 12 τελειόφοιτοι ἐκρίθησαν ἄξιοι ἀπολύσεως ἐξ αὐτῶν 5 ἔλαβον ἄριστα, 5 λίαν καλῶς καὶ 2 καλῶς. Ὁ καθηγητικὸς σύλλογος θέλων νὰ ἀφήρῃ ἀμείωτον τὴν γενικὴν χαρὰν ἐκ τῆς συνυπάρξεως πλειόνων ἀριστέων καὶ προκρίνας τῶν ὑλικῶν ἀμοιβῶν τὰς ἠθικὰς ὡς ὑψηλοτέρας καὶ εὐγενεστέρας, εἰς μὲν τὸν Διευθυντὴν ἀνέθηκε νὰ ἐπαινήσῃ πάντας τοὺς ἀριστεύσαντας δημοσίᾳ, εἰς δὲ τὸ Συμβούλιον προέτεινε τὴν τροποποίησιν τοῦ περὶ τοῦ Πρασακακείου βραβείου ἄρθρου ὥστε νὰ δίδεται ἐφεξῆς εἰς τὸν πρῶτον ἱερωθησόμενον ἐκ τῶν πολλῶν ἀριστευσάντων, ὅστις θὰ ἀπεδείκνυεν οὕτω καὶ ἐμπρόκτως τὸν ἱερατικὸν ζῆλον.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς παιδαγωγός».

Ἐπὶ τὸν τίτλον τοῦτον δημοσιεύεται ἐν τῷ παιδαγωγικῷ περιοδικῷ «Ἐρμῆς» ἄρθρον δημοδιδασκάλου, ἐν τῷ ὁποίῳ λέγονται μὲν τινα καὶ ὠραία καὶ ἀληθῆ, διαπράττονται ὅμως καὶ σοβαρὰ κατὰ τῆς ἐρμηνείας γραφικῶν τιμῶν χωρίων ἀδικήματα. Δι' ὅλης τῆς «μελέτης» διαφαίνεται ἡ ἀνάγκη περισσοτέρας εἰς τὸ θέμα ἐμβαθύνσεως πρὶν ἢ αὕτη ἔλθῃ εἰς τῆς δημοσιότητος τὸ φῶς, διότι καὶ ἱστορικῶς ἀνακριβεῖς πληροφορίαι παρέχονται πού τοῦ ἄρθρου. Τὸ πάντων ὅμως σπουδαιότερον εἶναι ὅτι οὐδαμῶς τῆς «μελέτης» ἀναγνωρίζομεν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Θε-

άνθρωπον Σωτήρα, καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐμφανίζεται μᾶλλον ὡς ἔργον εὐφροῦς τινος «παιδαγωγοῦ» καὶ συνεποῦς πρὸς τὰς ἀρχάς του «διδασκάλου», ὅστις καὶ «ὡς μαθητῆς (;) διεφλέγετο ὑπὸ τοῦ πυρὸς τῆς φιλομαθείας»! Ἐπὶ πλέον λέγεται ὅτι ἅπανα ἡ διδασκαλία αὐτοῦ καὶ ἅπας ὁ βίος του ἦτο καθαρῶς παιδαγωγικός! Ἐἶνε ἀνάγκη ἴσως νὰ ὑπομνησθῆ ὅτι χρειάζεται περισσότερὰ γνώσεις καὶ μεγαλειτέρα προσοχή διὰ τὴν διαπραγματέυσιν τοιούτων θεμάτων, τῶν ὁποίων ἑλλιπής ἢ ἀπρόσεκτος ἔκθεσις ὄχι μόνον ἔχει ἀντίθετα τῶν ἐπιδιωκόμενων ἀποτελέσματα, ἀλλὰ καὶ προδίδει ἑλλειψιν τοῦ ὀφειλομένου πρὸς τὴν θρησκευτικὴν ἀλήθειαν σεβασμῷ; Ἀποροῦμεν τῇ ἀληθείᾳ πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ παρέλθῃ ἀπαρατήρητος μία τόσο σπουδαία λεπτομέρεια, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἀφορᾷ εἰς ἀνθρώπους ἀσχολουμένους περὶ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων τοῦ λαοῦ καὶ δὴ ἀνήκοντας εἰς τὴν δεξιωτέραν πτέρυγα τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ σώματος. Ἰδοὺ πῶς ὠρισμένοι ἀλήθειαι ζημιοῦνται ἐκ τῆς ἀστόχου ὑποστηρίξεώς των.

Καὶ ἐν διδάγματι.

Ἴνα ὁμιλήσῃ τις περὶ εἰουδήποτε ζητήματος εἰς οἰοδῆποτε ἀνήκοντος ἐπιστημονικὸν κλάδον, ὁμολογεῖται πάντοθεν ὅτι πρέπει νὰ ἔχη τὸς ἀπαιτουμένας γνώσεις καὶ οὐδεὶς ὁμιλεῖ σοβαρῶς περὶ τῶν μικροβίων, τὰ ὅποια δὲν εἶδέ ποτε, οὔτε περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ ἀεροπλάνου, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε παρηκολούθησεν ἐκ τοῦ πλησίον. Συμβαίνει ὅμως πάντοτε σχεδὸν τὸ ἐξῆς περιέργον: πάντες ὁμιλοῦν περὶ τῶν φιλοσοφικῶν πραγμάτων καὶ πάντες ἔχουν γνώμην ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς Θεολογίας, καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ ἀγνοοῦντες τὴν ἔννοιαν αὐτῆς ὡς ἐπιστήμης, ὅσῳ δὲ ὀλιγώτερα γνωρίζουσι συνήθως οἱ διάφοροι σοφοὶ συζητηταὶ τόσο ἐμμονώτεροι εἶναι εἰς ὠρισμένας στρεβλὰς ἀντιλήψεις καὶ τόσο δυστροπώτεροι φαίνονται εἰς τὰς ἐπ' αὐτῶν συζητήσεις. Συμβαίνει νὰ ὁμιλῶσι κατὰ τῆς ἀγ. Γραφῆς ἄνθρωποι μηδὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ βιβλίου ἰδοῦτες καὶ νὰ δογματίζωσι περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ οἱ ἀγνοοῦντες ποῦ περιέχεται ὁ βίος αὐτοῦ. Καὶ ταῦτα μὲν ἀφορῶσι κυρίως εἰς τοὺς μὴ διακειμένους φιλικῶς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Συμβαίνει ὅμως καὶ τι ἀκόμη περιεργότερον: ἀφελεῖς πιστοὶ, ἔντιμοι καθ' ὅλα καὶ εἰλικρινεῖς ὁπαδοὶ τῆς Ἐκκλησίας, νὰ αὐτοχειροτονῶνται εἰς διδασκάλους ζητημάτων θεολογικῶν καὶ νὰ παρέχωσι τοιοῦτοτρόπως περισσοτέρας εἰς τὸ ἀντίθετον στυλοπέδον ἐπιθέσεων ἀφορμὰς, χωρὶς, τοῦλάχιστον νὰ ὑποπτεύωνται τὴν βλάβην, τῆς ὁποίας γίνονται πρόξενοι ἀκουσίως καὶ τὴν ἀσέβειαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑποπίπτουσι.

Καλὸν εἶναι νὰ μελετᾷ κανεὶς περισσότερον ἢ, μὴ μελετήσας, νὰ προτιμᾷ τὴν οἰγὴν.

Τί λέγουν οἱ ἐργάται.

42 ἐργάται ἐργοστασίου τῆς Ὀδησοῦ διεβίβασαν πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Εἰδήσεις τῆς Ὀδησοῦ» τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν: «Τὴν Κυριακὴν συνηγησάμεν εἰς τὸν δρόμον τὴν ὀργάνωσιν τῶν μεταλλορῶχων, τῆς ὁποίας προηγεῖτο παιδίον ἐνδεδυμένον ἐν δύματα κληρικὰ καὶ κρατοῦν ὑψηλὰ σταυρὸν, τὸν ὅποιον ἐκίνει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ διὰ νὰ προκαλῆ τὸν ἐμπαιγμὸν τῶν διαβατῶν. Ἡμεῖς οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἐργάται ἐπικαλούμεθα τὴν προσοχήν σας καὶ παρακαλοῦμεν νὰ δηλωθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος ὅτι κατηγορηματικῶς διαμαρτυρόμεθα κατὰ τῆς τοιαύτης ἀσχημίας. Εἰμποροῦν νὰ κάμνουν ἀντιθρησκευτικὰς ἐπιθέσεις, ἀλλὰ μόνον μεταξὺ τῶν ἐνγλίκων, καὶ ἂς ἀφήνουν τὰ παιδιὰ ἡσυχα' ἐφ' ὅσον αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν θέλουν νὰ διδάσκουν οἱ ἱερεῖς τὰ παιδιὰ, τοῦλάχιστον ἂς μὴ ἐμποτίζον τοὺς ἐγκεφάλους των μὲ ἰδέας κατὰ τῆς θρησκείας. Ἄμα μεγαλώσουν, ἂς ἀποφασίσουν τὰ ἴδια νὰ πιστεύουν ἢ νὰ μὴ πιστεύσουν. Τὰ παιδιὰ σήμερον εἶνε τόσο διεφθαρμένα καὶ ἐκτροχιασμένα, ὥστε θὰ ἔπρεπε νὰ ὑτάρχη κατὰ τι νὰ τὰ συγκρατῆ' τὸ νὰ γυρίζουν δὲ εἰς τοὺς δρόμους πρὸς ἐμπαιγμὸν τοῦ σταυροῦ δὲν ἀποτελεῖ διδασκαλίαν, ἀλλ' ἐπιτείνει τὴν διαφθοράν. Τὰ παιδιὰ θὰ γείνουν σωστοὶ κακοῦργοι. Διὰ τοῦτο ἡμεῖς οἱ ὑπογεγραμμένοι, σύντροφε διευθυντά, ἐργάται τοῦ ἐργοστασίου Μαρτί, σὰς παρακαλοῦμεν νὰ δημοσιεύσετε τὸ γράμμα μας, ἐφ' ὅσον ἡ ἐφημερίς ὀφείλει νὰ ἀκούῃ τὴν γνώμην τῶν ἐργατῶν, καὶ ἐντόνως διαμαρτυρόμεθα κατὰ τοῦ αἰσχους τούτου' αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψωμεν εἰ δὲ μὴ θὰ ἀποσύρωμεν τὰ παιδιὰ μας (δὴλ. ἀπὸ τὰ δημόσια σχολεῖα) διότι μόνον μὲ ἀνοησίας γεμίζον τὰς κεφαλὰς των καὶ ὅταν ἐπιστρέφουν εἰς τὸ σπίτι περιπαίζουσι ὅλα τὰ ὅσια καὶ τὰ ἱερὰ καὶ δὲν σέβονται τοὺς γονεῖς των». Ἡ σοβετικὴ ἐφημερίς, ἀναγκασθεῖσα νὰ δημοσιεύσῃ τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολήν, ἐθεώρησεν ἐπάναγκες νὰ σχολιάσῃ αὐτὴν διὰ δηλώσεως ὅτι «ὁ ἐμπαιγμὸς τῆς ἐξωτερικῆς λατρείας τῶν διαφόρων θρησκειῶν δὲν ἀποτελεῖ σοβαρὸν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀγῶνα» καὶ ὅτι «καὶ τὸ (κομμουνιστικὸν) κόμμα καὶ ὁ σοβετισμὸς καθ' ὅλον πρὸ πολλοῦ κατέκριναν τὸ τοιοῦτο σύστημα τῆς ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας, ὅτι ὅμως «κατ' οὐδένα τρόπον δυνάμεθα νὰ συμφωνήσωμεν εἰς τὸ νὰ περιορισθῆ ἡ ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα μόνον μεταξὺ τῶν ἐνγλίκων, νὰ ἀφεθῶσι δὲ ἡσυχα τὰ παιδιὰ». Σημειοῦμεν ἀπλῶς τὰ πράγματα, ἀποκαλύπτοντες μίαν μικρὰν γωνίαν

των ἐν τῇ σοβιετικῇ Ρωσίᾳ σήμερον τελουμένων.

Δυνάμειον διάσπασιν

«Ὁ «Τυχωνισμὸς» μεταβληθεὶς εἰς «Πετριτισμὸν» ἰδίᾳ δὲ εἰς «Σεργισμὸν» ἤρξατο διαλυόμενος. Ἀπὸ ταύτης τῆς ἐπόψεως ὀρθῶς ὁ τυχωνισμὸς ἐξέλεξε δι' ἑαυτὸν τὴν κλήσιν τῶν «παλαιοεκκλησιαστικῶν» τὸ παλαιὸν πάντοτε ὑπόκειται εἰς διίλυσιν. Ὁ ἐσωτερικὸς καρκίνος βραδέως μὲν, ἀλλ' ἀσφαλῶς διαβιβρῶσκει τὴν λεγομένην «πατριαρχικὴν ἐκκλησίαν». Ἐκ πάντων τῶν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον σημερινῶν κέντρων πληροφορούμεθα περὶ τῆς ἐσωτερικῆς καταπτώσεως τῶν παλαιοεκκλησιαστικῶν. Ἡ νόσος προχωρεῖ, οἱ ἴσθιοι ἀποσχίζονται, ἀσύνδετοι μὲ τὴν ζωτανὴν ζωὴν καὶ ἄμοιροι τῆς πρὸς τὰ πρόσω κινήσεως. Εἰς τὸν ἀσθενῆ καὶ διαλυόμενον ὄργανισμὸν τῶν παλαιοεκκλησιαστικῶν ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ ἀντιτάξωμεν τὴν υἰεῖαν τοῦ ὄργανισμοῦ μας, τὴν ἀκεραιότητα, τὴν ζωτικότητα πασῶν τῶν λειτουργιῶν του καὶ τὸ συνέπες εἰς τὰς πράξεις. Ἀπὸ ἀνωθεν ἕως κάτω ὀλόκληρος ὁ ὄργανισμὸς τῆς ἀνακαινίσεως πρέπει νὰ ἐμποτισθῆ μὲ τὴν ἐνότητα τῆς σκέψεως καὶ τῆς βουλήσεω... Δέκα ἔτη ἦδη παρήλθον, ἀφ' ὅτου ὁ τέως πατριάρχης Τύχων ἐξετροχίασε τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν φυσικὴν τῆς τροχίαν, ἀλλὰ μέχρι τῆς σήμερον δὲν φαίνεται ὅτι οἱ διάδοχοί του τὸ ἐνόησαν, διὸ καὶ δὲν προσπαθοῦν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν λησμονηθεῖσαν ὁδόν... Οἱ παλαιοεκκλησιαστικοί, μιμούμενοι τοὺς νομιστὰς τῆς Παλ. Διαθήκης, μετέβαλον τὴν διδασκαλίαν τῆς Κ. Διαθήκης εἰς γράμμα καὶ νόμον τὰ πάντα στηρίζουν ἐπὶ τῶν λόγων· τὸ πνεῦμα μένει ψυχρὸν· διὰ τοῦτο διαρκῶς ὀμιλοῦν περὶ κανόνων, ἐν τοῖς ὁποίοις, ἐὰν ἐξαιρέσωμεν τοὺς περιέχοντας δογματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀληθείας, ἀναμφιβόλως ἐστενωχῶν τὸ εὐαγγελικὸν πνεῦμα· δὲν ἀναγνωρίζουν τὸ δημιουργεῖν ὡς δικαίωμα τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐποχὴν μας καὶ ἀνήγαγον εἰς νόμον τὴν ἀτροφίαν τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων... Ταῦτα, καὶ πλεῖστα παρόμοια, ἀναγινώσκονται ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὄργανῳ τῆς «Συνοδικῆς» Ἐκκλησίας τῶν ἀνακαινιστῶν» εἰς πικρὰς ἐπικρίσεις τῆς ἀντιθέτου μερίδος, ἦτοι τῆς «πατριαρχικῆς» Ἐκκλησίας· καὶ λυπούμεθα διότι τοσαύτη ζωτικότης καταναλίσκεται ἀμφοτέρωθεν εἰς ἀνεγκλήσεις εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν εἶπερ ποτὲ ἀπητείτο ὁ συντονισμὸς τῆς ἐκκλησιαστικῆς δραστηριότητος πρὸς συστηματικὴν ἀμυναν αὐτῶν τούτων τῶν βιάσεων τῆς χριστιανικῆς θρησκείας κατὰ τῶν λυσσαλέων αὐτῆς ἐν τῇ σημερινῇ Ρωσίᾳ πολεμίων.

Ἡ Ἀδελφότης τῆς «Ζωῆς».

Οἱ «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου ἐν τῷ ἀριθ. τῆς 13 Ἰουλίου καὶ ὑπὸ τὴν ἐπικεφαλίδαν: Ἡ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἡχοὶ
ΣΟΛΙΣΤΟΛΙΑ	5 Κυρ. Θ' Ματθ.	Κυρ. Θ'	Θ λπ.δ'
	12 Κυρ. Ι' Ματθ.	> Ι'	Ι' α'
	19 Κυρ. ΙΑ' Ματθ.	> ΙΑ'	ΙΑ' β'
	26 Κυρ. ΙΒ' Ματθ.	> ΙΒ'	Α' γ'

πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας γράφουσι: «Ὁ Παν. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης, Μ. Ἀρχ.μ. τῆς ἐν Λονδίῳ Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἦτο ὁ κυριώτερος ὀμιλητὴς εἰς συγκέντρωσιν τῶν μελῶν τοῦ Συνδέσμου τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ τῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, λαβοῦσαν χώραν ἐν Highfield Park τῆς Ὁξφόρδης τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα. Μολοντί οὗτος εὐρίσκειται ἐν τῇ χώρῃ ταύτῃ ὄλιγον τι πλεῖότερον τοῦ ἐνὸς ἔτους, ἀπηγγείλει τὴν ὀμιλίαν αὐτοῦ εἰς ἀπαιστον ἀγγλικὴν καὶ ἄνευ σημειώσεων. Περιέγραψε δὲ τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἐνεστῶσαν δρᾶσιν μιᾶς μοναδικῆς κινήσεως ὡς ἐν τῇ συγχρότῳ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος πραγματοποιημένη ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος «Ζωῆς» καὶ προσήγαγεν ἀποδείξεις περὶ τῆς μεγάλης ἐπιδράσεως, ἣν ἀσκεῖ αὕτη διὰ τῶν ὑποστηρικτῶν της. Τὸ ὄργανον τῆς κινήσεως ταύτης «Ἡ Ζωὴ» ἔχει περὶ τὰς 40000 συνδρομητὰς καὶ κυκλοφορίαν μεγαλειότεραν ἐκεῖνης, ἣν ἔχει ἄλλη τις ἐφημερίς ἢ περιοδικὸν ἐν Ἑλλάδι. Διὰ τοῦ ποιμαντικῆς αὐτῶν ἔργου τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς ἐξομολογήσεως, οἱ ἐργάται τῆς κινήσεως ταύτης ὑπῆρξαν τὰ μέσα τῆς δημιουργίας μιᾶς εὐρείας ἀναζωογονήσεως τῆς πνευματικῆς ζωῆς ἐν Ἑλλάδι. Ὁ ὀμιλητὴς εἶπεν ὅτι ἤκουσε παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου Κορινθίας ὅτι ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς ἐπαρχίας του Πνευματικῆς ἀνήκοντος εἰς τὴν ἀιδελφότητα ταύτην ἐκ τῶν 15 χιλ. κατοίκων τὰ τρία τέταρτα ἐγένοντο πραγματικοὶ χριστιανοί. Ἡ Ἀδελφότης πρὸ τίνος ἐπραγματοποίησε νέαν ἐκδοσὴν τῆς μεταφράσεως τῶν Ο.· ἔχει δὲ καὶ ξενῶνα διὰ τινὰς ἐκ τῶν πτωχοτέρων φοιτητῶν τῆς Θεολ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα οὗτοι παρασκευάζονται, ἵνα καταταχθῶσιν εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος, συνελθοῦσα εἰς τακτικὰς συνεδριάσεις κατὰ τὸ λῆξιν δεκαπενθήμερον, διέκυψε τὰς ἐργασίας αὐτῆς τῇ 18 το. μηνὸς Ἰουλίου, συνεπέεια τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νέου νόμου.

—Τῇ 11 το. μ. ὀμάς ἐφημερίων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μετέβη ἐν σώματι πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοστροφείου Βουλιαγμένης καὶ παρέμεινεν ἐν μέσῳ τῶν ὄρφανῶν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπὸ τῆς προτεορίας εὐοισκόμενος ἐν τῷ Ὁσφανοτοροφίῳ ἀντήλλ' ἔξ μετὰ τῶν ἐφημερῶν διαφόρους σκέψεις περὶ συστηματικώτερας ἐνισχύσεως τοῦ Ὁσφανοτοροφίου, ἐν συνεχείᾳ τῶν γενομένων ἤδη ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ σχετικῶν συσκέψεων τῆς Ἐφορείας τοῦ ἰδίουματος καὶ τῶν Ἐφημερῶν Ἐν τῶν ἐπισκεπτῶν προσήνεγκαν ὁ μὲν Ἀρχιεπίσκοπος Νουαρά-Βασίλειος, ἐφημ. Ἀγ. Σοφίας Πειραιῶς δραχ. 500, ὁ δὲ ἐφημ. Ἀγίων Ἀναργύρων Ψυροῦ Ἀναθάν. Χρηστίκης δραχ. 1000.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 13 Ἀπριλίου ἐν. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῆς 2ας Μαΐου τοῦ ἰδίου ἔτους καταχωρηθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 87 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐνεκρίθη ἡ ἰδρυσις ἐνοριακοῦ ναοῦ ἐν Ἀμπελοκήποις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἐπ' ὄνοματι τῆς Ἀγίας Τριάδος.

— Διωρίσθη σύμβουλος τῆς Ἱεροῦς Μονῆς «Γαροδίου» τῆς Ἱεροῦς Μητροπόλεως Μεσσηνίας ὁ ἱερωμ. Νεόφυτος Μανουριδῆς ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος τοιοῦτου ἱεροδ. Χριστοφόρου Πουλουπάτη.

— Ἐχορηγήθη τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Ἀαρίσης εικοσαήμερος ἀπουσίας ἄδεια διὰ Σμόκοβον πρὸς γοῆσιν λουτρῶν.

— Διεβιβάσθη τῷ ὑπονομήτῳ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκοταμίας ἡ ὑποβληθεῖσα τῇ Ἱεροῦς Συνόδῳ αἵτησις τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Καρδίτσας, δι' ἣς αἰτεῖται ὅπως καθιερωθῇ ὡς ἐτησίαι τοπικὴ εορτὴ ἡ Κριατικὴ τῶν Μυροφόρων, πρὸς ἐκδοσιν τοῦ σχετικοῦ Διατάγματος.

— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινε τὸ ὑποβληθὲν Αὐτῇ πρὸς ἔγκρισιν «Ἐγκόλιον τοῦ Ἐκκλησιαζομένου Χριστιανοῦ» τοῦ Γραμματέως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κ. Ἐμμανουὴλ Φαολέα ὡς λίαν χρησίμων καὶ ψυχοφελές τῷ γοιστεπινίῳ πληρώματι.

— Ἐνεκρίθη ἡ εἰς προεβύτησον χειροτονία τοῦ Νικολάου Ἀλεξ. Κορίτη, διὰ τὴν Κοινότητα Ἀπολλένης, τῆς Ἱεροῦς Μητροπόλεως Λευκάδος καὶ Ἰθάκης.

— Διωρίσθη προσωρινὸς Ἡγούμενος τῆς Ἱεροῦς Μονῆς Ἀσσωμάτων, τῆς Ἱεροῦς Μητροπόλεως Ἀσσυκάδας καὶ Ἰθάκης, ὁ ἱερομ. Γερμανὸς Βορετιός, ἀντὶ τοῦ τέως τοιοῦτου ἱερομ. Θεοδοσίου Γεωργακάκη ἐπανελθόντος εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς μετανοίας αὐτοῦ.

— Ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Ὑπονομήτου τῶν Θεοσκειμάτων ἡ ὑπὸ τῆς Ἱεροῦς Συνόδου γοσηγηθεῖσα δι' Ἀμμοκην τριμηνος ἀπουσίας ἄδεια τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Κορινθίας κ. Δαμασκηνοῦ δι' ὑποθέσεις τῆς σεισμοπαθοῦς Ἐπαρχίας αὐτοῦ.

— Δηξάσθη τῆς πενταετοῦς θητείας τοῦ (Ἡγ)λίου τῆς Ἱεροῦς Μονῆς «Ἀγναῖντος» τῆς Ἱεροῦς Μητροπόλεως Ἀργολίδος, διωρίσθη προσωρινὸν τοιοῦτον, ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ ἱεροδ. Χαρίτωνος Χαμακιάτου ἡγουμένου, τοῦ ἱερομ. Ἀμβροσίου Ἀνδρίτσου, καὶ τοῦ μοναχοῦ Θεοδορήτου Γεωργουλοπούλου, συμβούλων.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 4 Ἰουνίου ἐν. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 30 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους δημοσιευθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 101 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐνεκρίθη ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 100 ἐν. ἔτ. ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱεροῦς Μητροπόλεως Μανινηίας καὶ Κυ-

νορίας ἐπιβληθεῖσα ποινὴ τῆς ἑξαμήνου ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας μετ' ἰσοχρόνου στεροῦσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαιωμάτων εἰς τὸν Ἱεροῦς Νικόλαον Παπαγεωργίου Ἐφημέριον Ἀλποχωρίου, τῆς ὡς εἴρηται Ἱεροῦς Μητροπόλεως.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 4ῃ Ἰουνίου ἐν. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 30 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρηθέντος ἐν ὑπ' ἀριθ. 101 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐλαοίσθη τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς τῶν δύο ἐτῶν καὶ ἕξ μηνῶν ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας μετ' ἰσοχρόνου στεροῦσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτῶν δικαιωμάτων, τῆς ἐπιβληθείσης εἰς τοὺς Ἱεροῦς Εὐστάθιον Λύτραν καὶ Εὐστάθιον Σικάν, ἐφημερίους Γούρας, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2022 π. ἔτ. ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱεροῦς Μητροπόλεως Δημητριάδος.

— Διωρίσθη σύμβουλος τῆς Ἱεροῦς Μονῆς Ἀγίου Κωνσταντίνου τῆς Ἱεροῦς Μητροπόλεως Φθιώτιδος ὁ μοναχὸς Καλλιόπιος Γοῖναση.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 13 Ἀπριλίου ἐν. ἔτους ἐκδοθέντος καὶ τῆ 30 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρηθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 68 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως ἠκυρώθη τὸ ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1927 ἐκδοθὲν καὶ τῆ 31 Δ)βρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καταγορηθὲν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 317 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, Προεδριονὸν Διάταγμα, δι' οὗ τὸ Παρεκκλήσιον «Ἅγιος Γεώργιος», τοῦ χωρίου Ἀλδήμπρη, τῆς Ἱεροῦς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καὶ Λακεδαιμόνος, προσηοτήθη εἰς τὸν ἐνοριακὸν ναὸν τοῦ χωρίου Τσατσίου καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ εἰρημένον Παρεκκλήσιον ἐπανέοχεται εἰς τὸν Ἐνοριακὸν ναὸν τοῦ χωρίου Δουραλῆ εἰς ὃν καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀκυρωθέντος Διατάγματος ὑπήγετο.

— Διωρίσθη Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱεροῦς Μονῆς «Παντοκράτορος» τῆς Ἱεροῦς Μητροπόλεως Ἀκαρνανίας, ἀποτελούμενον ἐκ τῶν Ἀρχιμ. Γερμανοῦ Σταματιναίου, ὡς ἡγουμένου, Ἀρχιμ. Σωφρονίου Παπακυριακοῦ καὶ Σεραφεῖμ Παπαβασιλείου, μοναχοῦ, ὡς συμβούλων, ἀντὶ τῶν ἀπαλλαγέντων τῶν καθιζόντων αὐτῶν Ἀρχιμ. Σωφρονίου Παπακυριακοῦ ἡγουμένου, Εὐγενίου Λαίτου καὶ Γεωργίου Κατσαλοῦρη συμβούλων.

— Διωρίσθη προσωρινὸς Ἡγούμενος τῆς Ἱεροῦς Μονῆς «Θεοτοκίας», τῆς Ἱεροῦς Μητροπόλεως Ἀρκτης, ὁ Ἀρχιμ. Εὐλόγιος Λορεντζιάτος.

— Τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη ἐκ Δράμας ὁ ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας θάνατος τοῦ Μητροπολίτου Δράμας Λαυρεντίου, ἐπισυμβὰς τὴν 6ην πρωϊνὴν ὥραν τῆς 24 λήγοντος.

— Σήμερον 25ην λήγοντος ἐξεδύμησε πρὸς Κύριον ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἱεροῦς Συνόδου Μητροπολίτης Θήρας Ἀγαθάγγελος. Ἡ κηδεῖα αὐτοῦ ὤρισθη διὰ τὴν αἰθρίον.

— Ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ παρεθέσαμεν πληροφορίας περὶ τῆς ἐσωτερικῆς διοργανώσεως τῆς σαταρικῆς αἰρέσεως τῶν Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν ἢ Χιλιαστῶν. Περὶ δὲ τοῦ τρόπου τῆς διεξαγομένης ὑπ' αὐτῶν συστηματικῆς προπαγάνδας ἡ «Ζωὴ» ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ της παρέχει τὰς ἐξῆς πληροφορίας συνιστώσα εἰς τοὺς πιστοὺς προσοχὴν πρὸς τοὺς προβατοσχήμους τούτους λύκους. Ἡ νέα μέθοδος,

λέγει, τῶν Χιλιαστῶν εἶναι ἡ ἀκόλουθος: Περιέρονται τὰ σπίτια, ζητοῦν ἀπὸ τὸν οἰκοδεσπότην ἢ τὴν οἰκοδέσποιναν νὰ δεχθῆ τὸν ἐπισκέπτην ἐπ' ὀλίγα λεπτά. Ὅταν γίνῃ δεκτός, ἀρχίζει διὰ τρόπον καταλήλου συζήτησιν, ἐκ τῆς ὁποίας εἶναι πολὺ δύσκολον οἱ ἀνύποπτοι καὶ ἀγνοοῦντες τὰς διδασκαλίας τῶν αἰρετικῶν νὰ διακρίνουν ὅτι πρόκειται περὶ προπαγανδιστοῦ ζητοῦντος νὰ διασείσῃ τὰς χριστιανικὰς τῶν πεποιθήσεις καὶ μεταδώσῃ τὸ δηλητήριον τῆς πλάνης. Δὲν προσβάλλει ἄλλως τε εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὁ Χιλιαστὴς ἐπισκέπτης τὰς ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν παραδεδεγμένας ἀληθείας τῆς πίστεως, ἀλλὰ διεκτραγωδεῖ τὴν ἀκαταστασίαν ποῦ ἐπικρατεῖ σήμερον εἰς τὰ πλεῖστα Κράτη, προσπαθεῖ νὰ καταργήσῃ πᾶσαν πρὸς τὸν Κλῆρον ὑπόληψιν — διότι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ κοημιῖζει καὶ τὴν πρὸς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, τῆς ὁποίας θεωρεῖται ἐκπρόσωπος ὁ Κλῆρος, ὑπόληψιν — καὶ προσκαλεῖ ἔπειτα τὸν ἀκροατὴν του νὰ δεχθῆ τὰς χιλιαστικὰς δοξασίας, τὰς ὁποίας παρουσιάζει ὡς τὴν μόνην ἀληθῆ τῆς Ἁγίας Γραφῆς διδασκαλίαν! Φεύγων δὲ δίδει καὶ βιβλία χιλιαστικά, ἱκανὰ νὰ μεταδώσουν πλῆρες πλεόν τῆς αἰρέσεως καὶ ἀπιστίας τὸ δηλητήριον. Τὰ βιβλία τῶν φέρουν ἐπιγραφὰς τοιαύτας: «Ἀπελευθέρωσις», «Ἡ Κιθάρα τοῦ Θεοῦ», «Τὸ σχέδιον τῶν αἰώνων», «Φωτὸδραμα τῆς Δημοκρατίας», «Ἡ σημαία διὰ τοὺς Λαούς», «Ἡ διορία τοῦ Κόσμου», «Ἄδης», «Ἡ ἐπιθυμητὴ Κυβέρνησις», «Παρηγορία διὰ τὸν Λαόν», «Ἡ ἐπάνοδος τοῦ Κυρίου» καὶ ἄλλα. Συνιστῶμεν οὖν πρὸς θεομῶς εἰς τοὺς ἀναγιώστας νὰ ἀπομαρτύρουν ἀπὸ τοῦ σπιτιοῦ τῶν αὐτοσυμμελῶν πάντα τοιοῦτον ἕπουλον ἐπισκέπτην, ἐρχόμενον ἵνα κοημιῖσῃ τὸ οἰκοδόμημα τῆς πίστεως τῶν καὶ ματαιώσῃ τὴν σωτηρίαν τῶν, εἰσαγάγῃ δὲ εἰς τὸ σπῆτι τῶν τὴν ἀπιστίαν τῆς ἑβραϊκῆς ὀργανώσεως τῶν Χιλιαστῶν. Ἀκόμη δὲ καὶ νὰ διαφωτίξουν καὶ πάντα φίλον καὶ γνωστόν των, τὸν ὁποῖον τοιαῦτα ὄργανα τῆς πλάνης ἤθελον πλησιάσει, περὶ τῆς ποιότητος καὶ τῶν σατανικῶν σκοπῶν ποῦ ἐπιδιώκουν μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Κατὰ τὸν «Πάνταϊνον» τὴν 19 τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἢ Α. Θ. Π. ἐκήρυξε τὴν λήξιν τῶν συνεδριάσεων τῆς θερινῆς Συνόδου. Κατὰ τὰς 30 περίπου συνεδρίας, αἵτινες συνεκροτήθησαν, ἐξητάσθησαν τὰ ἀκόλουθα ζητήματα. Τὸ μεγαλειότερον μέρος τῶν Συνοδικῶν συνεδριῶν ἀπεροφήθη ὑπὸ τῆς μελέτης τῶν τριῶν προσχεδίων Κανονισμῶν, ἀνα κατετέθησαν ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πατριάρχου, ἦτοι α) Καταστατικοῦ Νόμου Ἐκκλησίας β) Πατριαρχικῆς Συγκλήτου γ) Ἐκλογῆς Πατριάρχου. Διὰ τῆς Π. Συγκλήτου νοεῖται Σῶμα Ἐκκλησιαστικὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν Ἱεραρχῶν, ἐκ πρεσβυτέρων καὶ λαϊκῶν, με δικαιοδοσίαν τὴν ἐγκρίσιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου καὶ τὴν ἀνωτάτην Ἐποπτείαν πασῶν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διαχειρίσεων. Περὶ τὸν θεσμὸν τοῦτον, ὡς ἐντελῶς νέον ἐν τῷ Θρόνῳ Ἀλεξανδρείας, διεξήχθησαν μακροὶ συζητήσεις. Σύντρεξι οἱ Κανονισμοὶ θὰ ἐπανέλθωσιν ἐνώπιον τῆς Ἱ. Συνό-

δου εἰς τὴν χειμερινὴν αὐτῆς συνεδρίαν ἀφοῦ διονυχισθῶσιν ὑπὸ Ἐπιτροπῆς ἐξ ἀρχιερέων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἐπιστημόνων. — Ἐξ ἀφορμῆς αἰτήσεως τοῦ Προέδρου τῆς ἐν Ἰσμαηλίᾳ Κοινοτήτος παριστάμενος τὸ Κοινοτικὸν ταμεῖον ὡς ἀδυνατοῦν νὰ βυστάσῃ τὰ βάρη αὐτοῦ, ἐγένετο δεκτόν. ὅπως καὶ τοῦ ἱερέως ὁ μισθὸς συνεισφέρει εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ταμείου κατὰ τὸ ποσοστὸν, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκρίνετο ἀναγκαῖον νὰ συνεισφέρει ἐν ἰσότητι ἀναλογίας τὸ ὅλον Κοινοτικὸν μισθολόγιον. — Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἤκουσεν εὐχαρίστως τὰς ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου ἐκτεθεισὰς νομιμότητας διαθέσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ βεβαιώσαντος μὲν, ὅτι δὲν θὰ ἐπαναληφθῆ πλεόν ἢ παρὰ κανόνας τέλεισι λειτουργίας ἐν Δάχερ, ἀναγγελλαντος δὲ τὸν διορισμὸν Ἀντιπροσωπείας καὶ αἰτησαμένου τὴν ἐπευλογίαν αὐτῆς, ὡς καὶ τὴν δήλωσιν τῆς Α. Θ. Π. ὅτι δὲν θὰ ζητήσῃ εὐθύνας διὰ τὰς ἀντικανονικὰς λειτουργίας καὶ ἀκολουθίας τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως. Ἀνασκοπήσας δὲ τὴν ὄλην τῶν Συναϊτῶν ὑπόθεσιν ἔβηκεν ὡς βάσεις λύσεως αὐτῆς τὰς ἀκολούθους: α) Εἰς τοὺς Συναϊτας ἀναγνωρίζεται τὸ δικαίωμα νὰ ἔχωσιν ἐν Δάχερ Κέντρον «Μετόχιον τῆς Ἱεράς Μονῆς Σινᾶ», οὐχὶ δὲ «Ἱ-ρὰν Μονὴν Σινᾶ ἐν Καίρω» β) Ἐν τῷ Μετοχίῳ δύναται νὰ ἐδρεύῃ «Ἀντιπροσωπεία τῆς Ἱεράς Μονῆς Σινᾶ» οὐχὶ δὲ «Σύναξις τῆς Ἱεράς Μονῆς Σινᾶ» γ) Οἱ «Ἀντιπρόσωποι» θὰ παρουσιάζονται ἐκάστοτε διὰ γραμμάτων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πρὸς τὸν Πατριάρχον, οὐδεὶς δ' αὐτῶν θὰ μὲν ἐν Καίρω, ἐὰν κριθῆ ἀνεπιθύμητος ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου δι' ὅ Ἀρχιεπισκοπος θὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν Πατριαρχικὴν δικαιοδοσίαν καὶ θὰ διαμένῃ ἐν αὐτῇ μόνον ἀδείᾳ τοῦ Πατριάρχου ε) Οἱ ἐν τῷ Μετοχίῳ διαμένοντες Μοναχοὶ δύναται νὰ ἔχωσιν οἶκον προσευχῆς διὰ τὰς μοναχικὰς ἀκολουθίας ἀνευ θυσιαστηρίου, ὡς ἐν τῷ Τόμῳ τοῦ Π)λου Σωφρονίου ορίζεται. Ἐὰν δὲ θέλωσιν, ὅπως ἐν τῷ Μετοχίῳ λειτουργῆ ἱερός ναὸς δημοσίας λειτουργίας, ὁ ναὸς αὗτος θὰ διαστλῆ εἰς τὰς αὐτὰς πρὸς τὸν Π)χην σχέσεις, εἰς ἃς εὐλόγονται καὶ πάντες οἱ ἄλλοι ναοὶ οἱ ἐπὶ τοῦ ἑδάφους τῆς Π)κῆς δικαιοδοσίας εὐδοκίμοι. — Ἐκρίθη συνοδικῶς, ὅπως ἐκ τῶν νέων Μητροπολιτῶν ὁ μὲν Ἅγιος Ἀξιώτης ἐπισκεφθῆ τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ἀρχομένου Σεπτεμβρίου, ὁ δὲ Ἰωαννουπόλεως παραμείνῃ ἐν ταῦθα μέχρι τῆς φθινοπωρινῆς Συνόδου, μεθ' ἧν καὶ οὗτος θὰ μεταβῆ πρὸς διοργάνωσιν τῆς Ἐπαρχίας του. — Δικάσασι ἡ Ἱ. Σύνοδος κατεδίκασεν εἰς καθάρισιν παντελῆ ἀπὸ τῆς ἱεροσύνης τὸν Βασίλειον Λεβέντην ἢ Ἀνυφαντιόπουλον, ἀπογυμνώσασι πάσης χάριτος καὶ σχήματος ἱερατικοῦ. — Ἐπαελοῦσα ἡ Ἱ. Σύνοδος εἰς τὴν κατὰ τὸν Ἰανουάριον ὑπ' αὐτῆς ληφθεῖσαν ἀπόφασιν, ὅπως ἐν ὄλῳ τῷ Κλίματι τοῦ Π)χικοῦ Θρόνου ἐφ' ἑρμοσθῆ τὸ νέον ἡμερολόγιον ἀπὸ 1ης προσεχοῦς Ὀκταβρίου, ἀριθμομένης ὡς 14ης, ἐπεκύρωσεν αὐτῆς τιν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν καὶ ὑπέγραψε τὴν ἐπὶ τούτῳ ἀπολυθησομένην Πατριαρχικὴν καὶ Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ κίνησις πρὸς ἀπλοποίησιν τοῦ ἡμερολογίου,

σταθεροποίησιν τῆς ἐφορτῆς τοῦ Πάσχα καὶ ἐξίσωσιν τῶν μηνῶν ἐσημείωσε σπουδαίαν πρόδοον. Ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1923 ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν ἵδρυσεν εἰδικὴν Ἐπιτροπὴν πρὸς μελέτην τοῦ ζητήματος τούτου. Εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν υπεβλήθησαν ἕξ ὄλου τοῦ κόσμου 185 σχέδια διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν ἐπεκράτησε τὸ σχέδιον τῆς διαίρεσεως τοῦ ἔτους εἰς 13 μῆνας ἔχοντας ἀνά 28 ἡμέρας. Ἐκάστη ἡμέρα θὰ συμπλήρη πάντοτε πρὸς ὠρισμένας ἡμερομηνίας, ὡς δεικνύει τὸ ἐξῆς διαγραμμα:

Πάντες οἱ μῆνες πάντων τῶν ἐτῶν.

Κυρ.	Δευτ.	Τρίτ.	Τετάρτ.	Πέμπ.	Παρ.	Σάβ.
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

Ὁ νέος μῆν θὰ ὀνομασθῆ *Ἡλιος* (Sol) θὰ παρεντεθῆ δὲ μεταξὺ Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου. Ἡ 365ῃ ἡμέρα τοῦ ἔτους θὰ εἶναι ἡ 29 Δεκεμβρίου, ἧς θὰ ὀνομασθῆ «Ἡμέρα τοῦ ἔτους». «Ἡ Βιοσεκτος ἡμέρα» θὰ συμπληρη ἀνά τετραεταίαν τῇ 29 Ἰουνίου. Το Πάσχα θὰ ἐορταζῆται τῇ 8 Ἀπριλίου. Ἐπειδὴ δὲ ἐν ἔτει 1933 ἡ 1 Ἰανουαρίου συμπιπτει κατὰ Κυριακὴν, ὑπολογίζεται ὅτι δυνατὰ να κῆθῃ εἰς ἐφαρμογὴν το νέου ἡμερολογίου κατὰ τὸ ἔτος 1933. Ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν υπέβρισε τὸ σχέδιον τοῦτο τῆς ἀλλοποιήσεως τοῦ ἡμερολογίου εἰς τὰ διάφορα Κράτη, ὧν πολλὰ ἀπεφάνθησαν ἠρηγὺν ὑπὲρ τῆς ἀποδοχῆς αὐτοῦ. Ταῦτοχρονως δὲ ἀπεφάνθησαν καὶ ὑπὲρ τῆς σταθεροποιήσεως τῆς ἐφορτῆς τοῦ Πάσχα ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως τῆς συμφωνίας πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν. Παρ' ἡμῖν δὲν συνεζητήθη εἰσὲτι τὸ νέον τοῦτο ἡμερολογιον.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Χρυσόστομον Παπαδοπούλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, Ἡ Ἐκκλησία Ἀθηνῶν. Πρόλογος Δ. Γρ. Καμπούρογλου. Ἀθήναι 1928. — Τὸ ἔργον τοῦ τοῦτο ὁ Μακ. συγγραφεὺς διαιρεῖ εἰς τέσσαρας περιόδους, ἀναλόγως πρὸς τὰς τῆς πολιτικῆς ἱστορίας: ἀπὸ τῆς ἰδρυσεως τῆς Ἐκκλησίας Ἀθηνῶν μέχρι τῆς Φραγκοκρατίας, τὴν τῆς Φραγκοκρατίας, τὴν τῆς Τουρκοκρατίας, καὶ τὴν περιόδον τῆς χειραφετήσεως τῆς μεχρὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν. Τὸ σύγγραμμα συνετάχθη ἐπὶ τῇ βασιεῖ πλουσίας βιβλιογραφίας, εἶνε δε ἡ πρώτη πλήρης καὶ ἀρτια ἐπιστημονικὴ ἱστορικὴ μονογραφία περὶ τῆς Ἐκκλησίας Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀθῆναις κηρυγματος τοῦ Ἀπ. Παύλου μέχρι τοῦ νῦν κατέχοντος τὴν ἀρχιεπισκοπὴν τῶν Ἀθηνῶν θρόνου.

— Ἐξεδόθη τὸ δεύτερον τριμηνιαῖον τεῦχος τοῦ «Ἐκκλ. Φάρμακ» Ἀλεξανδρείας με ποικιλίας καὶ ἐνδιαφερούσας μελέτας.

Π. Ν. Τρεμπέλα, Ὁμιλητικὴ ἢ θεωρία τοῦ κηρύγματος. Ἀθήναι. Ἐκδοτικὸς Οἶκος «Ζωὴ», 1928 σελ. 87, 238. — Ὁ σ. τοῦ ἔργου τούτου, ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν πρώτων τοῦ ἱεροῦ κηρυγματος ζηλωτῶν, καὶ ἄλλοτε ἐξεδωκε βοήθημα χρησιμώτατον διὰ τοῦς ἱεροκλήτους, τὰ «Πρόχειρα ὑποδειγματα Ἐκκλησ. Ρητορικῆς». Τὸ ὑπ' ὄψιν ὅμως σύγγραμμα ἀποτελεῖ πλήρως συστηματικὸν Ὁμιλητικῆς. Ταῦτην διαιρεῖ εἰς δύο τμήματα, ὧν πρῶτάσεται μακρὰ εἰσαγωγή, πραγματευομένη περὶ τῆς ἐνοίας καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Ὁμιλητικῆς, τοῦ κηρύγματος καὶ τοῦ διακόνου αὐτοῦ, καὶ περὶ ἄλλων προκαταρκτικῶν διὰ τὴν σπουδὴν τοῦ ὄλου ἔργου γνώσεων. Καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ τμήματι ὁ λόγος περὶ τῆς ὕλης τοῦ ἔκκλησ. λόγου (θέμα, πηγή, κα-

τανομὴ ὕλης, στοιχεῖα τοῦ λόγου κλπ.) τὸ δὲ δεύτερον πραγματεύεται περὶ τῆς μορφῆς τοῦ ἔκκλησ. λόγου (διάθεσις, συγγραφὴ, ἐκφώνησις). Τὰ περὶ τοῦ «ὑφους» καὶ τῆς «ἐκφωνήσεως» αἱ ἄλλαι ῥητορικαὶ πραγματεύονται ἐν τρίτῳ μέρει, τῷ περὶ «λέξεως» (α' Εὐρεσις, β' Διάθεσις, γ' Λέξις), τὸ ὅποιον ὀρθότερον ἀποδοτέον διὰ τοῦ ὄρου «Ἐκφρασις». Τὸ ἔργον κατακλείεται ὑπὸ πίνακος πραγμάτων καὶ ὀνομάτων. Οἱ κήρυκες τοῦ θεοῦ λόγου θὰ εὐρωσιν ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ τὴν πρώτην παρ' ἡμῖν μετὰ περισσῆς ευρύτητος πραγματευομένην τὸ ὑποκειμενον τὴν Ὁμιλητικὴν.

«*Θεολογία*». Ἐξεδόθη τὸ κβ' τεῦχος τῶν μηνῶν Ἀπριλίου — Ἰουνίου 1928 τῆς «Θεολογίας», οὗ περιεχόμενα εἶνε τὰ ἐξῆς: Κατάστασις τῆς Ὁρθοδ. Ἐκκλησίας Κύπρου κατὰ τὸν 15' αἰῶνα ὑπὸ *Χρυσόστομου Παπαδοπούλου* Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. — Ἡ Κοινωνιολογικὴ σημασία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὑπὸ *Παναγ. Γ. Ππρατσιώτου*, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου. — Ἐγγραφα περὶ τῆς ἐκλήσεως τοῦ Τιμίου Προδρόμου Μ. Λαύρας Ἰωάννου Ὁρους ὑπὸ *Σπυρίδωνος Λαυριώτου*, ἱατροῦ. — Καλλινίκου Γ' Πατριάρχου ΚΠ. Ἐπιστολαὶ καὶ ἄλλα ἔγγραφα ὑπὸ *Γ. Δεληγιάννη*, Καθηγητοῦ. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν Ἐξωκατακόλων (Ἀπάντησις) ὑπὸ Ἀρχιμ. *Χρυσόστομου Δημητρίου* — Κριτικὸν καὶ Βιβλιογραφικὸν Δελτίον.

Παραμυθίας καὶ Πάργας Ἀθηναγόρα τοῦ ἀπὸ Μεγάλων Πρωτοσυγγέλου. Τὸ θεῖος τῆς ἀμαθείας. Ἀπάντησις εἰς τὰς κρίσεις ἐπὶ τοῦ θεοῦ τῶν συγγέλου τοῦ ἀρχιμανδρίτου Χρυσόστομου Μ. Δημητρίου Δρος Θ. Φ. καὶ τῆς Α. Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. 1928. — Ὁ Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Δημητρίου ἐξέδωκεν ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ Ἐξωκατάκοιλοι Ἀρχοντες τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας». Τοῦτο ἐπέκρινεν ὁ συγγραφεὺς τοῦ παρόντος ἔργου Ὁ ἐν λόγῳ ἀρχιμανδρίτης εἶτα ἀντεπέκρινε τὸ τοῦ εἰρημένου μητροπολίτου βιβλίον «Ὁ θεσμὸς τῶν συγγέλου ἐν τῷ Οἰκουμένικῳ Πατριαρχείῳ». Ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπίκρισιν ταυτην ἀποτελεῖ τὸ ἄνω ἀναγραφόμενον συγγράμματιον. Ἡ συζητήσεσις, κατὰ βάσιν ἐπιστημονικῆ, διεξιχθῆ μετὰ δριμύτητος ξενῆς ἀπολύτως πρὸς τὰ πνευματικὰ ἐντροφήματα. Καὶ ἐν τῇ ἀπὸ τῆς βλοσυρότητος τῶν συζητητῶν ἐντυπώσει χάνεται τὸ πολῦτιμον ἐπιστημονικὸν κέρδος.

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη κατὰ τοὺς ἑβδομήκοντα. Ἐγκρίσει τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθῆναις. Ἐκδοτικὸς οἶκος «Ζωὴ» 1928. Διὰ τοῦ ἀπὸ 19 Μαΐου ἐν. ε. καὶ ὑπ' ἀριθμ. 3293]4604 ἐγγ. ἀφου αὐτῆς ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἐπέκρινε τὴν παρούσαν ἐκδοσιν τῆς Π. Δ. εὐφρούσα τὸ κείμενον αὐτῆς σύμφωνον πρὸς τὸ παραδεδομένον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀρχετυπον κείμενον. ἀπένημε δὲ εἰς τοῦς περὶ τὴν «Ζωὴν» ἐκδότας τὸν δικαίον ἔπαινον ἐπὶ τῇ ὠφελιμότητι, ψυχωσωτηρίῳ καὶ λίαν ἐπιμελετημένῳ ταυτῇ ἐκδόσει. Δι' αὐτῆς πληροῦται μετὰ κενόν, ἦδη δε ὁ εὐσεβῆς ἑλληρικὸς λαὸς ἔχει τὴν Π. Διαθήκην κατὰ τὴν μετάφρασιν τῶν Ο'. ἐν ἑλληνικῇ ἐκδόσει. Δι' αὐτῆς θὰ καταστή ἡ Π. Διαθήκη προσιτωτέρα πρὸς αὐτὸν καὶ γνωριμωτέρα διὰ τῆς ἀναγνώσεως καὶ ἐρμηνείας.

ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Γνωστὸν καθίσταται τοῖς ἐνδιαφερομένοις ὅτι οἱ εἰσιτήριοι ἐξείασεις ἐν τῇ Ἱερῳ. Σχολῇ Τριπόλεως γενήσονται τῇ 24 Σεβρίου ἐ. ἔ. ἐν τοῖς μαθημασι τοῖς διδασκομένοις ἐν τῷ Σχολαρχείῳ. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης οἱ ἐξετασθησόμενοι δεόν να ὑποβιλωσι πρὸς τὸν Στ.β. Μητροπολιτικὴν Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Πρόεδρον τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς, μετὰ σχετικῆς ἐπὶ χαρτοσήμου αἰτήσεως τῶν, τὰ ἐξῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά ἤτοι: 1) Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου, ἢ καὶ ἐνδεικτικὸν τάξεως πινος

τοῦ Γυμνασίου, με βαθμὸν τοῦλάχιστον καλῶς καὶ διαγωγὴν τοῦλάχιστον κοσμίαν. 2) Πιστοποιητικὸν Προσδρον Κοινότητος περὶ ταυτότητος καὶ ἡλικίας. 3) Πιστοποιητικὸν τοῦ ἑφημερίου ἱερέως περὶ τῆς χρηστότητος εὐοβείας καὶ τῆς εἰς τὸ ἱερατικὸν ἀξιωμακτικῆς τοῦ ὑποψηφίου ἱεροσπουδαστοῦ, ἐπικυρωμένον ὑπὸ τοῦ ἀρμοσίου Μητροπολίτου καὶ κατὰ τὸ περιεχόμενον. 4) Πιστοποιητικὸν ἱατροῦ περὶ ὑγείας καὶ ἀριμελείας. Ἐξετασθήσονται δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ σχολικοῦ ἱατροῦ. Ἡ ἐν τῇ σχολῇ φοίτησις ἔσται πενταετής. Οἱ μαθηταὶ θὰ εἶναι ἐσωτερικοὶ καὶ θὰ καταβάλλωσι διατροφεία τὸ ὑπὸ τῆς Ἐφορείας κανονισθῆσαντες καὶ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου ἐγκριθησόμενον χρηματικὸν ποσόν. Οἱ δια τὴν Α'. Τυξιν μαθηταὶ δὲν δύνανται νὰ εἶναι πλέον τῶν τριάκοντα.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἐφορείας τῆς Σχολῆς.)

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γιαννιτᾶς προκηρττεῖ ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς τριετὴ ἐνοικίαν ὁ ἐν τῇ περιφερειᾷ Βουβαλας κείμενος Ἰδρύματος τῆς Μονῆς συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ταυταριθμοῦ διακηρύξεως ἡμῶν, ὧν οἱ βουλομένοι δύνανται νὰ λάβωσι γινώσκιν ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ δημοπρασιῶν τὴν 16ην Ἰουλίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Λαύρας διακηρττεῖ ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησις τὰ ἐν τῇ Συνοικίᾳ «Φανερωμένης» τῆς πόλεως Ἀγίου 10 οἰκόμενα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Λαύρας ἐκ 459.705 τετραγωνικῶν πήχεων συνολικῶς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται «ἐν Ἀίγιῳ» τὴν 15ην Ἰουλίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ.—12ν μεσημβρινὴν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Χρηστοῦ Μεγαλοπούλου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του, τοῦ Ἡγυβουλίου ἢ ἀντιπροσώπου του ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ οἴκειου Ἱεραρχοῦ. Πρῶτη προσφορὰ ὀρίζεται τῶν μὲν εἰς 26 δρ. τῶν δὲ εἰς 30 δραχ. κατὰ πηχυν. Ὅροι διακηρύξεως καὶ σχετικαὶ πληροφορίες παρὰ τῷ εἰρημένῳ Συμβολαιογράφῳ Ἀγίου καὶ τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χρυσοποδαρισίσης, Πατρῶν προκηρττεῖ ὅτι τὴν 29ην Ἰουλίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Πατρῶν Γεωργίου Δημητροπούλου (πρῶην Βουλγαράκη) ἐνεργηθήσεται πλειοδοτικὴ δημοπρασία τῶν ἐν Πατρῶν 4 οἰκημάτων τῆς Μονῆς συμφώνως τοῖς ὅροις συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ὧν ἀντιγραφα ἔχουσι κατατεθῆ ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Διακρίσεως Πατρῶν καὶ τῆς Μονῆς. Ἐὰν κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἡμέραν ματαιωθῇ ἡ δημοπρασία ἢ δοσῇ προσθήκη ἐπαναληφθήσεται αὕτη κατὰ τὰς ἐπομένους Κυριακὰς ἤτοι τὴν 5ην καὶ 12ην Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βράχου «Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» προκηρττεῖ ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν διετούς ἐνοικιάσεως ἢ χειμερικῆ βόσκῃ τῶν Λειβαδιῶν τῆς νιοῆς Βαθειᾶς. Τρῶσιαι καὶ Πηγαδακίου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Νεμεῶν τὴν 5ην Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Νεμεῶς κ. Κ. Π. Μητράκου παρόντος καὶ ἐνός μέλους τοῦ Ἡγουμίου τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Μυτιλήνῃ Ἱερᾶς Μονῆς Ὑψηλοῦ διακηρττεῖ ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ὁ βαλανιδόκαρπος ἐπὶ τῶν δένδρων τῶν κτημάτων «Κέραμος καὶ Λαγκάδα». Οἱ ὅροι συγγραφῆς εὐρίσκονται

κατατεθειμένοι ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς ἐνθα δύνανται νὰ λάβωσι γινώσκιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Ἡ δημοπρασία διεξαχθήσεται ἐν Σιγρίῳ τὴν 12ην Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐρεσσῶ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἐλασσῶνι Ἱερᾶς Μονῆς Ὀλυμπιασίδος προκηρττεῖ ὅτι ἐκτίθεται εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐπισκευὴ τῆς ἰστίας πλευρᾶς τῆς Μονῆς συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς σχετικῆς διακηρύξεως εὐρισκομένης εἰς τὸ Γραφείον τῆς Μονῆς εἰς τὴ βουλομένοι δύνανται νὰ λάβωσι γινώσκιν. Ἡ μειοδοσία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ δημοπρασιῶν τὴν 22 Ἰουλίου 1928 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Λαύρας διακηρττεῖ ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησις 1) 20 προβάτια γενηρακῶτα, 2) δύο κρινοὶ καὶ 3) 50—70 αἴγες ὅσωντος εἰς ἐνεατὴ ἐνοικίαν τὴν ἐν βουτομένῳ Ἀίγιῳ Ἄμπελον τῆς Μονῆς Ἁγίας Λαύρας. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται διὰ μὲν τὴν ἐκποίησιν τῶν αἰγολοφάτων τὴν 21ην Ἰουλίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Σαββατικὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ.—12ην μεσημβρινὴν ἐν Καλὴ βρύττι ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Παναγιῶ. Καλεσιτὴ δὲ τὴν ἐνοικίαν τῆς Ἄμπελον τὴν 22ην Ἰουλίου ἐν ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην—12ην μεσημβρινὴν ἐν Ἀίγιῳ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Χριστοῦ Μεγαλοπούλου ἢ τῶν νομίμων ἀναπληρωτῶν του. Πρῶτη προσφορὰ ὀρίζεται δι' ἕκαστον μὲν Κριθὸν 250 δραχ. δι' ἕκαστον προβάτιον 150 δραχμᾶς καὶ δι' ἕκαστην αἶγα 200 δραχ. διὰ δὲ τὴν Ἄμπελον τὰ μὲν 4 κρινοὶ ἔτη 300 δραχ. ἔτησιως διὰ δὲ τὰ ἡλόλιπα 5 ἔτη 500 δραχ. ἔτησιως. Ὅροι συγγραφῆς ὑποχρεώσεων καὶ σχετικαὶ πληροφορίες εἰς τὸ γραφείον τῶν εἰρημένων Συμβολαιογράφων καὶ τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κρεμαστῆς δηλοῖ ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μιά ὄνος ἑτῶν 2 1/2 3 ἀναστηματος μετροῦ καὶ χρώματος στρατι, τὴν 29 Ἰουλίου 1928 ἢ ἐν ἀναβολῇ τὴν 5 Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ 10 12 π. μ. ἐν Κρεμαστῇ καὶ εἰς τὸν συνήθει τόπον τῶν δημοπρασιῶν καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ὀλυμπίων Δημοσθένους Κατσικα ἢ: ἢ πρῶτη προσφορὰ ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν 700 δραχμῶν καὶ κατὰ τοὺς ὅρους καὶ συμφωνίας τῆς ἀρχικῆς ἡμῶν διακηρύξεως τῆς κατατιθεμένης εἰς τὸ γραφείον τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοζαρκῶς προκηρττεῖ ὅτι ἐκτίθενται πρὸς ἐκποίησιν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας) ἔξ ἀγελᾶδες, 2) Τρεῖς βόδες, 3) Τεσσαρὲς φρεβάδες διοφόνου ἡλικιών, καὶ 4) δύο πόλοι ἡμοσον ἡλικίας ἔξ μηνῶν ἕκαστος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοζαρκῶς συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 70 ἔ. ἔ. διακηρύξεως τῆς Μονῆς. Εἰσοζόμενῳ ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς καὶ ἐν τῷ Κοινοτικῷ καταστήματι Ἐλασσῶνος ἐνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται προσερχόμενοι νὰ λάβωσι γινώσκιν αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 23ην τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος Π. Γαρδικῆ ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζερματιδῆς διακηρττεῖ ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν ἐνοικιάσεως δημοπρασίαν διὰ τριετὴν ὁ βαλανιδόκαρπος τῶν ἐν θέσει Ἀγίου καὶ Πρωτοσητῆς βαλανοδένδρων τὴν 22ν Ἰουλίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Γυθείῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γυθείου κ. Θεοδ. Λαγκάκου. Ὁ βουλομένοι δύνανται νὰ λάβωσι γινώσκιν τῶν ὄρων συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ἐν τῷ ἄνω Συμβολαιογραφείῳ καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Κανάλων προκηρύττει ὅτι θέλει ἐκθέσει εἰς δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τὸν Βάλτον τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία θέλει γίνῃ ἐν Κατερίνῃ εἰς δύο συνεχεῖς Κυριακὰς τὴν 5ην καὶ 12ην Ἀυγούστου 1928 ὥραν 10ην—12ην π. μ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Κατερίνης κ. Βασιλείου Λιάκου συμφώνως τοῖς ὁροις τῆς ἀρχικῆς διακηρύξεως.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Κανάλων προκηρύττει ὅτι θέλει ἐκθέσει εἰς ἐκποίησην πλειοδοτικῆς δημοπρασίας τὸν ἐλαιόκαρπον τοῦ ἐν Σκοτιῇ ἐλαίων τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία γειρήσεται ἐν Κατερίνῃ εἰς δύο συνεχεῖς Κυριακὰς τὴν 5ην καὶ 12ην Ἀυγούστου ἔ. ἔ. 1928 ὥραν 10ην—12ην π. μ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Κατερίνης κ. Βασιλείου Λιάκου συμφώνως τοῖς ὁροις τῆς ἀρχικῆς διακηρύξεως.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σπαρκοῦ διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἐκποίησην, 1ον 60 βιτούλια 2ον 20 αἶγες καὶ 20 προβάτια παλαιαί, 3ον 4 ἀγελάδες ἐτῶν 15 καὶ ἄνω, 4ον ἕνα βόδι ἐτῶν 18, 5ον ἕνα δαμαλάκι ὁμοίως πρὸς πενταετῆ ἐνοικίασιν, 1ον δύο οἰκηματα μετὰ δύο ἀχυρῶν καὶ ἡ ἐν τῷ γνωστῷ μετοχῷ ἀποθήκῃ μεθ' ἐνὸς δωματίου καὶ σταύλου ἐν Γσαριτσάνῃ, ἕνας ὑδρόμυλος εἰς τὸ Μετόχιον Σπαρκοῦ. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 21, 22 καὶ 23 Ἰουλίου ἐν Ἐλασσῶνι, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Γαρδίκῃ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ συμφώνως τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 11 διακηρύξεως ἡμῶν ἧς δύνανται νὰ ληθῶσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι ν' διαγωνισθῶσιν ἐν τῷ ἄνω Συμβολαιογράφῳ καὶ ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινούσ, διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν διὰ τὴν ἐκποίησην πεντακοσίων (ἀριθ. 500) ὀκάδων ἐλαίου ἐλαίων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινούσ. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Γαβαλοῦ Μακρυνείας καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 13ην 14ην καὶ 15ην Ἰουλίου ἔ. ἔ. καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γαβαλοῦ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ὁ τελευταῖος πλειοδότης βεβύνηται μετὰ τὰ ἔξοδα παραστάσεως υμνολαιογράφου κηρύκεια ὡς καὶ δημοσιεύσεως εἰς τὰς ἐφημερίδας Οὐδύλας εὐθύνηται ἡ Ἱερὰ Μονὴ διὰ πᾶσαν βραδύτητα περὶ τὴν ἐγκρίσιν καὶ κατακύρωσιν τῶν πρακτικῶν παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς. Οἱ βουλόμενοι νὰ μετασχωσιν εἰς τὴν ὡς διεληφθῆται δημοπρασίαν δύνανται πλεονάζειν πληροφορίας νὰ λάβωσιν προσερχόμενοι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινούσ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαριῶσ προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθεται πρὸς ἐκποίησην διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας ὁ παλαιὸς ὑδρόμυλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαριῶσ, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Μύλος Δανιὴλ κείμενος ἐντὸς τῆς κτηματικῆς περιφερείας τῆς Μονῆς Παλαιοκαριῶσ, συμφώνως τοῖς ὁροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 72 ἔ. ἔ. διακηρύξεως τῆς Μονῆς, εὐρισκομένης ἐν τῷ γραφεῖῳ αὐτῆς καὶ ἐν τῷ Κοινοτικῷ καταστήματι Δεσκάτης, ἐνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται προσερχόμενοι νὰ λάβωσιν γνῶσιν αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Δεσκάτῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 23ην Ἰουλίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐιρηνοδίκου Δεσκάτης ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Ἀντωνίου Δεμεριάδων προκηρύσσει πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν δι' ἐκποίησην δώδεκα ἀγελαδικῶν διαφορῶν ἡλικιῶν συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 63 διακηρύξει. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος καὶ τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς τὴν 30ην Ἰουλίου ἡμέραν δευτέραν καὶ ὥραν δεκάτην π. μ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαριῶσ προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθεται πρὸς μίσθωσιν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας διὰ μίαν πενταετίαν ὁ ὑδρόμυλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀναλήψεως συμφώνως τοῖς ὁροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 71 ἔ. ἔ. διακηρύξεως τῆς Μονῆς, εὐρισκομένης ἐν τῷ γραφεῖῳ αὐτῆς καὶ ἐν τῷ Κοινοτικῷ καταστήματι Ἐλασσῶνος ἐνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται προσερχόμενοι νὰ λάβωσιν γνῶσιν αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 23ην τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος Π. Γαρδίκῃ ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγίλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τσιτοουλίου προκηρύττει ὅτι τὴν 23ην Ἰουλίου ἔ. ἔτους ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας ἐν Τσιτολίῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἐνώπιον τοῦ Ἡγίλιου καὶ τοῦ κ. Εἰρηνοδίκου Τσιτολίου, ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησης 12 π. ὀβάτων, 7 Αἰγῶν καὶ 1 τράγου διαφορῶν ἡλικιῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τσιτοουλίου συμφώνως τοῖς ὁροις τῆς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 10 ἔ. ἔ. διακηρύξει τοῦ Ἡγίλιου τούτου διαλαμβανομένοι, ὧν ἀντιγραφα ἔχουσι κατατεθῆ πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς. Τὰ μὲν πρόβατα εὐρισκονται εἰς τὸ Ποιμνιστάσιον τοῦ Ἰω. Γακούζῃ ἐν Τσιτοουλίῳ, αἱ δὲ αἶγες εἰς τὸν Γεώργιον Παπαθανασίου ἐν Γριζάνῳ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Μεσολογγίου (τ. δ. Μακρυνείας) Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινούσ διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησης 500 ὀκάδων ἐλαίου ἢ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Γαβαλοῦ τῇ 13, 14 καὶ 15ῃ Ἰουλίου ἔ. ἔ. ἀπὸ ὥραν 10—12 π. μ. παρουσίᾳ τοῦ συμβολαιογράφου Γαβαλοῦ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Στεφανίῳ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ «Ἅγιος Δημήτριος» διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν 22αν Ἰουλίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 μεσημβρινὴν ἐν Χιλιομυδίῳ, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κλεωνῶν Δημητρίου Μπαχταλιᾶ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἢ τετραετῆς ἐνοικιάσεως τῶν ἀγρῶν τῆς Μονῆς Καρυᾶς Μπεξοῦλες καλκούλισια, Δρόμον Λειβάδια Πιλιάκα, Μαστρογιάννη, Ἀπριές, λαχιδῶν Μ. Λάκκας καὶ Μέγας Βάσαζας, συμφώνως τοῖς ὁροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 78 ἔ. ἔ. διακηρύξεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ὧν δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν οἱ βουλόμενοι προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἡλείας Ἱερᾶς Μονῆς «Πορτσού» προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως, ἀρχομένης ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1929, τοῦ χαιμερινοῦ ὡς καὶ θερινοῦ λειβαδίου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς, τοῦ ἐν θέσει «Κυδωνιά» κειμένου ἐν τοῖς ὁρίοις τῶν Κοινοτήτων Πορτῶν καὶ Χαντζουρίου τῶν ἐν τῷ τ. δ. Δύμης Ἐπαρχίας Πατρῶν. Ἐνεργηθεῖσόμενης (τῆς δημοπρασίας) κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἔκτην (26ην Ἀυγούστου ἔ. ἔ. ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὥρα 10—12 μεσημβριᾶν, ἐν Κάτω Ἀχαΐᾳ, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Νικολάου Κοντοπούλου, ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς, ἔνεκεν οἰουδὴποτε λόγου ἢ μεΐζονος νομίμου προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνεργεῖαν αὐτῆς, θὰ ἐπαναλαμβάνεται αὕτη καὶ ἐκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν, ἐπὶ τῇ βᾶσει νέας διακηρύξεως τοιχοκολλομένης μόνον ἐν τῷ Κοινοτικῷ Καταστήματι τῆς Κοινότητος Χαντζουρίου (εἰς ἣν ὑπάγεται τὸ λειβάδιον) πρὸ τριῶν τολάχιστον ἡμερῶν.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1927

του ἀ- πολογ.	Είδος ἐσόδων	Ἔσοδα
Κεφ. Ἀριθ. Ἔδ.		Εἰσπρ.
A'	<i>Πρόσοδοι περιουσίας</i> <i>Ἀκίνητα</i>	
1	α Ἐξ εἰσπράξεων ἱερ. ναοῦ Ἁγ. Βαρβάρας	18925 50
B	<i>Συνδρομαὶ καὶ δωρεαὶ</i> <i>Τακτικαὶ</i>	
1	α Τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν	12000
	β Τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἁγ. Γεωργίου	11482
	γ Ἑπαπαντῆς	2525
	δ Τοῦ Νεκροταφείου Πειραιῶς	3075 60
	ε Τῶν τακτικῶν μην συνδρομητῶν	6908 50
	<i>Ἄθροισις</i>	<u>35991 10</u>
2	<i>Ἑκτακτοὶ</i>	
	α Ἐκ διαφορῶν, ἐκ δωρεῶν	6480
	β Ἐξ ἐορτῶν καὶ ἀγορῶν	21060
	<i>Ἄθροισις</i>	<u>27540</u>

<i>Ἀνακεφαλαίωσις ἐσόδων</i>		
A'	Πρόσοδοι περιουσίας	18925 50
B'	Συνδρομαὶ καὶ δωρεαὶ	63531 10
	<i>Ἄθροισις</i>	<u>82456 60</u>

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ. Σ.
† Ὁ ΑΘΗΝΑΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

του ἀ- πολογ.	Είδος ἐξόδων	Ἐξοδα
Κεφ. Ἀριθ. Ἔδ.		Πληρω- θέντα
A	<i>Συντήρησις Ὁρφανοτροφείου</i>	
1	α Τροφοδοσία	3106
	β Ἱματισμὸς	3477 40
	γ Ὑπόδυσις	3325
	δ Ἱατρικὴ περίθαλψις	30
	ε Γραφικὴ ὕλη καὶ βιβλία	896 40
	<i>Ἄθροισις</i>	<u>10834 80</u>
B	<i>Μισθοδοσίαι καὶ ἐνοίκια</i> <i>Διδακτικῶν προσωπικῶν</i>	
1	α Διδασκαλίσεως	2350
	β Ὑπηρετικῶν προσωπικῶν	450
	<i>Ἄθροισις</i>	<u>2800</u>
2	Ἐνοίκια οἰκήματος	13300
Γ	<i>Γενικὰ ἔξοδα</i>	
1	α Γραφικὴ ὕλη γραφείου	1419 30
	β Ἀπρόβλεπτα	2571 30
	γ Κηρὸς καὶ ἔξοδα ἱ. ν. Ἁγ. Βαρβάρας	7236 50
	δ Ἐπιπλα καὶ σκευή	5590
	<i>Ἄθροισις</i>	<u>16317 10</u>
Δ	1 α Ὑπόλοιπον εἰς τὸ Ταμεῖον	38704 70

<i>Ἀνακεφαλαίωσις ἐξόδων</i>		
A'	Συντήρησις Ὁρφανοτροφείου	10834 80
B'	Μισθοδοσίαι καὶ Ἐνοίκια	16100
Γ'	Γενικὰ ἔξοδα	16317 10
Δ'	Ὑπόλοιπον εἰς τὸ Ταμεῖον	38704 70
	<i>Ἄθροισις</i>	<u>82456 60</u>

Ὁ Διευθυντὴς
Ἀρχιμ. Πολύκαρπος Διώσης

Ἡ Ταμίαις
Δήμητρα Γεωργ. Δρέλλια

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Νικάνορος προκηρτῆται ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως 25 τράγουσ στρίφα καὶ 40 προβατῖνας ἐκ τῶν παλαιότερων τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Κοζάνῃ τῇ 4ῃ προσεχοῦς Αὐγούστου, ἡμέρα Σαββάτου καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐν τῇ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπω πρὸ τοῦ Καφφενείου Ἱ. Τσιτσεκλή, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κοζάνης Δημητρίου Πράσσου καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 78 ἐ. δ. διακηρύξεως ἡμῶν, ἧς ἀντίγραφον παρὰ τῷ ὡς ἄνω Συμβολαιογράφῳ, εἴθε οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Κανάλων προκηρτῆται ὅτι θέλει ἐκθέσῃ εἰς δημοπρασίαν μονοτετοῦς ἐνοικιάσεως τὴν χειμερινὴν καὶ θερινὴν βοσκήν τῆς Μονῆς, διὰ τὴν κτηνοτροφικὴν περίοδον 1928 καὶ 1929. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐντὸς τῆς πόλεως Κατερίνης εἰς δύο συνεχεῖς Κυριακὰς ἤτοι τὴν 12ην καὶ 13ην τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἐ. ἔ. 1928 ὥραν 10ην—12ην π. μ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Κατερίνης κ. Βασιλείου Λιάκου συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ἀρχικῆς διακηρύξεως.

ΤΥΠΟΙΣ "ΦΟΙΝΙΚΟΣ", ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 44